

СРДАН ГОЛУБОВИЋ, режисер

Један од пет милиона

СВИ НАШИ ПРОТЕСТИ

ГОВОРЕ И ПИШУ:

Смиљана Станковић,
Вук Салетовић, Ненад
Константиновић, Дража
Петровић, Радмила Симић,
Јоланка Рац, Весна Михаљинић,
Драгица Вујадиновић, Димитар
Половина, Божидар Вулић,
Наташа Удовичић, Немања
Швабић, Дарија Бакиш
Касалица, Дубравка Стојановић

Срдан Голубовић,
редитељ и председник
Савета Фестивала
ауторског филма

И ЈА САМ ЈЕДАН
ОД ПЕТ МИЛИОНА

Страна 5.

Пензионери: Староградске
„Мимозе“ из Цетињске улице

МЕЂУГЕНЕРАЦИЈСКА
СОЛИДАРНОСТ Страна 12.

Празници: Пола века
„Улице отвореног срца“

ДОБРО ДОШЛИ!

Страна 18.

Разговор са Вуком
Салетовићем, новим
директором општинске
установе културе

СТАРОГРАДСКИ,
ГРАЂАНСКИ КУЛТУРНИ
БУНТ Страна 20.

Млади: Обележен
Међународни дан
волонтера

НА УСЛУЗИ
СТАРОГРАЂАНИМА

Страна 25.

НАПРЕДНА АЛГЕБРА

П

оследњих
недеља у
Београ-
ду имамо

доста проблема са алгебром. И није то баш сасвим нов проблем, али ствар се рапидно погоршава. Након што су нас засипали информацијама о никада тачнијим бројевима о расту привредне активности, никада већем нивоу инвестиција, никада мањој стопи незапослености, никада успешнијој националној авио-компанији која то није, и новогодишњој јелци као капиталној инвестицији, на ред за обесмишљавање дошли су – бројање и процентни рачун.

Да кренемо редом. Прво бројање. Сви већ знате да се у нашем крају суботом опет шета. Шетамо из протеста против власти која своје неистомишљенике назива противницима, а онда за њихово преваспитавање ангажује криминалце које полиција

Пише: Марко Бастаћ,
председник општине
Стари град

протежира. Резултат тога су политичка убиства и политичко насиље. Оливер Ивановић убијен је скоро пре

годину дана, пре тога на исти дан 2014. године у Косовској Митровици убијен је Димитрије Јанићијевић. Пре само неколико недеља, металним штанглама нападнут је Борко Стефановић, новинару Милану Јовановићу запаљена је кућа. Пре тога је забрањена једна изложба. А све је почело још на једној од две председничке инаугурације, када су ћелавци малтретирали и физички насртали на новинаре, али и грађане који нису били одушевљени читавим тим инаугурационим перформансом. И зато ми шетамо, шетамо да прекинемо насиље. А они нас, као, пребројавају. И онда министар полиције, Стефановић Небојша, каже да у Светогорску улицу, чија дужина је 700, а ширина 20 метара, стаје између 1.500 и 1.600 људи. Сада већ

чувена Барбара је негде застала са бројањем, па је одлучила да се изрази описно и то речима „далеко мало људи је присуствовало протесту“. Незванични портпарол Александра Вучића и свих његових лудости, Драган Ј. Вучићевић дошао је до броја 3.000 и закључио како је протест пропао. А сам Вучић је рекао да и када би нас било пет милиона, он не би испунио ниједан наш захтев. Чак ни онај да заустави одреде батинаша који туку и малтретирају грађане по Србији. Пре него што се вратим на алгебру, битно је да установимо како сва ова братија, плус гомила лажних аналитичара и режимских полтрона, снагу протеста процењује на бази броја људи који протестују, што је кључни доказ њиховог неразумевања и/или неприхватања демократије и схватања да победа на изборима даје легитимитет терору већине какав имамо прилику да гледамо у Народној скупштини Републике Србије. А што се тиче алгебре, овај напредњачки играч са бројевима доказ је шизофреније која се намеће друштву. Али ОК, учићемо да бројимо. Поново, као деведесетих. Већ

смо и почели. А до тада нема никаквих других послова. Прво бројање, па избори. Док не научите да бројите, људи, нема избора. Да се и тамо не забројите код сабирања резултата.

Други проблем имамо са процентним рачуном и буџетом. Наиме, градски оци су одредили повећање буџета свим градским општинама. Наша општина, Градска општина

” Све је једноставно – прво нормални услови, па тек онда избори. Нема фер услова, па нема ни избора. То је једноставно, ту нема математике. То је чиста логика

Стари град у 2018. години располага га је са буџетом од 396.595.523,00 динара што је био трећи најмањи буџет за једну општину у Београду. Мање је припало само општинама Врачар и Сопот?! Али није то било

баш одрађено до краја како треба, па су градске фаце одлучиле да Градска општина Стари град у 2019. години има најмањи буџет од свих општина. Он износи 401.145.523,00 динара, што је повећање од 1.1%. Ако узмемо у обзир раст цена на мало, који је на нивоу од 1,9%, онда је јасно да се не ради ни о каквом повећању. Ако томе додамо и буџетска комбиновања а’ла Мали Сениша, онда је јасно да се ради о суштинском смањењу буџета за општину Стари град. Али није то најгоре, најгоре је што су друге општине добиле повећања буџета за 2019. годину у односу на 2018. годину која у просеку износи 22,3%. Разлог за ову напредну математику је једноставан. Не одговара градским оцима да у срцу Београда гледају како се организују изложбе карикатура које они забрањују, не одговара им да се окупљају људи на трибинама на којима се позива на протесте, не одговара им да у Кући Ђуре Јакшића, ту у срцу Београда, о Косову и Метохији говоре они који живе на Косову и Метохији – Рада Трајковић, Татјана Лазаревић и Идро Сефери. Не одговара им да мислимо, не одговара им то што смо слободни, па нас кажњавају својом напредном математиком. И зато морамо да их учимо неким правилима. Морамо да их научимо да се при одређивању буџета за општине морају поштовати критеријуми који никакве везе немају са политичким ставовима и хировима моћника. И неће то ићи лако, свесни смо тога. Свесни смо да напредњаци баш нису спремни ни да слушају, а ни да уче. Они имају своју математику. Зато морамо на улице, зато идемо на протест. Зато се боримо за изборне услове о којима ми на општини Стари град говоримо већ више од годину дана. Све је једноставно – прво нормални услови, па тек онда избори. Нема фер услова, па нема ни избора. То је једноставно, ту нема математике. То је чиста логика.

За крај, свима нам желим срећну Нову годину. Водите рачуна када будете доносили оне новогодишње одлуке. Важно је да буду праве.

Видимо се у шетњи.

Музички предлог: Дарко Рундек & Екипа - Барбара

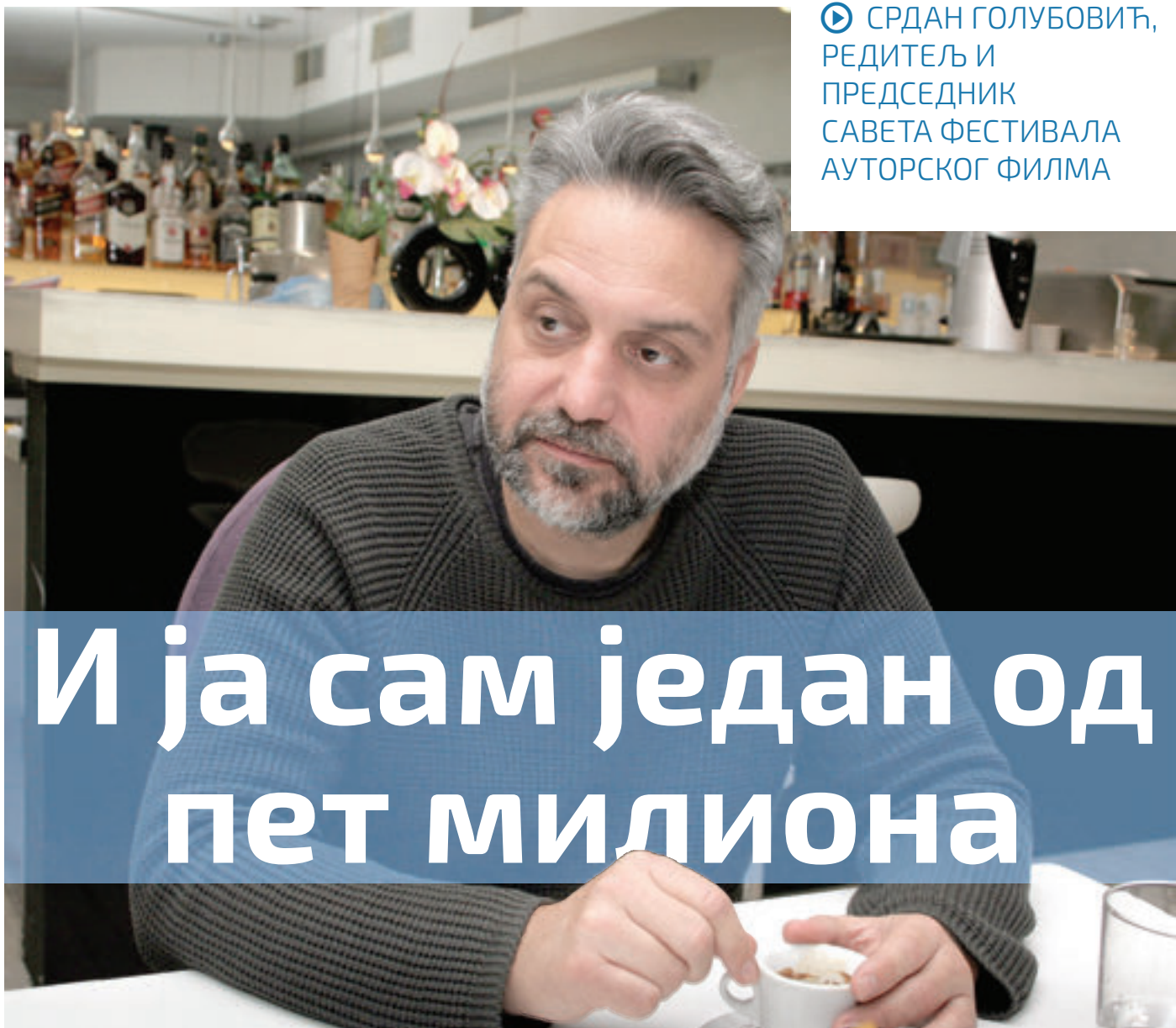
СВЕТЛИ КАО ШАНЗЕЛИЗЕ

Новогодишња расвета почела је да се поставља још летос, током септембра месеца када су радници градских служби стартовали са монтажом старих и нових украса, који су ове године, према речима градских челника, засијали најбржим, најјачим и најбољим сјајем. У мору светлећих конструкција, које прете да струјом ударе кућне љубимце који им се

приближе, запрекама ограђених кочија, којима је онемогућен прилаз, ипак међу свим празничним инсталацијама које су окупирале Београд убедљиву победу носи капија на улазу у Кнез Михаилову. Реплика париске Тријумфалне капије или нешто што би требало да личи на реплику париске Тријумфалне капије омеђена је попуцалим плочама главне београдске штрафте, које Београђани

обилазе и прескачу како би избегли прелом екстремитета. Ако би појединци, помисливши због верне реплике здања на Шанзелизе да су усред Париза, навукли жуте прслуке, пролазници би готово сигурно помислили да су у питању редари који чувају капију и усмеравају шетаче куда да иду како не би сломили ногу уз неизоставно „Bon voyage“, али на бугарском. Н. Г.

▶ СРДАН ГОЛУБОВИЋ,
РЕДИТЕЉ И
ПРЕДСЕДНИК
САВЕТА ФЕСТИВАЛА
АУТОРСКОГ ФИЛМА

И ја сам један од пет милиона

„Апсолутних сто“, „Кругови“ и „Клопка“ најзначајнија су филмска остварења Срђана Голубовића, редитеља који се пре неколико година доселио на Стари град. Рођен је 1972. године. У Европи се генерација рођена те године сматра најсрећнијом генерацијом после Другог светског рата, док се на Балкану та генерација може назвати свакаком, али не и најсрећнијом.

Колико је време у ком сте одрасли и у ком живите обликовало Вас и Ваше стваралаштво, посебно са освртом на филм „Апсолутних сто“?

Наравно да је утицало на мене.

Насупрот Европи, код нас тешко за било коју генерацију може да се каже да је добро прошла. Деведесете године су посебно обележиле мој живот, јер сам тада био у својим двадесетим, које су кључне године за формирање човека, и као личности и у уметничком смислу. После тога, што би рекао Емир Кустурица, када си обликован човек и уметник, онда се само даље играш у свом дворишту. Утицај те деценије на мене се види у готово свим мојим

▶ Зна се да су за власт медији много важнији од уметности

филмовима, а нарочито у „Апсолутних сто“. Ипак, у Србији је свако време на свој начин уметнички занимљиво и инспиративно.

Режирали сте један од најснажнијих антиратних филмова „Кругови“, који говори о Срђану Алексићу, младићу који је преминуо од последица пребијања својих сабораца, припадника Војске Републике Српске, само зато што је бранио Бошњака у Требињу. О њему се данас стидљиво говори, хероји су неки други. Какве то последице оставља на друштво?

Иако на први поглед делује да се о Срђану Алексићу говори стидљиво, читава прича о њему је јако важна и

јако велика, као што је важно што су његово име понеле улице у Београду и другим градовима Србије и Црне Горе. Наше друштво се суштински није суочило са својом прошлошћу – ту мислим и на Србију, и на Хрватску и на Босну. Ни у једној од земаља бивше Југославије није дошло до истинског преиспитивања историјске улоге сваке од држава у свему што се на овим просторима дешавало. Мислим да би у таквим условима тешко могло да се очекује да се о Срђану Алексићу више и отвореније говори, јер ипак ми живимо у једној посттрауматској земљи, која никако да изађе из времена сукоба, рата и транзиције.

Каква је улога уметности у процесу суочавања с прошлошћу? Може ли уметност да изазове друштвено прихватање одговорности за оно што се дешавало деvedесетих година на Балкану?

Верујем да уметност може много да утиче и мислим да уметност и уметници имају обавезу да буду савест друштва. Ако погледамо југословенску, односно, данас српску кинематографију или књижевност, видимо да су уметници увек провоцирали друштво и сугерисали на аномалије. Задатак уметности је да стално гура језик у кваран зуб. Провокација кроз уметност је јако важна, поготово што се уметност код нас не схвата превише озбиљно и нема политичке последице, што је с једне стране лоше, а с друге добро, јер тако уметници добијају храброст да преиспитују једно друштво.

У условима сталног ограничавања слободе, суочени смо са свеопштом апатијом. Сва истраживања кажу да велики проценат грађана мисли да од њих више ништа не зависи. Колика је одговорност на јавним личностима и да ли су они ти који могу да мобилишу људе у некој врсти грађанског активизма?

Обавеза јавних личности, а пре свега људи који се баве уметношћу и културом, јесте да мотивишу грађане и покажу им да није тачно да ништа не зависи од њих. Од изласка на изборе, до јавног изношења свог

мишљења, ми утичемо на друштво. Наше друштво је склизнуло у апатију због тога што се суочило са превише изневерених очекивања. Онолико колико може свако од нас да промени друштво, толико треба да учини.

У времену када све чешће виђамо огласе за акције прикупљања новца за лечење деце, Ваш филм „Клопка“ као да живи нови живот. Како би сте дефинисали друштво

у коме немамо системска решења за лечење наше деце?

Не желим да верујем да држава не жели да реши тај проблем. Очигледно из тога можемо да извучемо два закључка – први је да никакав систем у овој држави не постоји, а други се односи на суштинску немоћ једне државе, која је у позицији да не може да обезбеди лечење деци. То говори о једном рунираном систему и општем сиромаштву. То сиромаштво

▶ Ауторски филм се подржава и у свету и у Европи, зато што има одговорност према друштву, води дијалог са друштвом, има улогу преиспитивања друштва и због тога се може сматрати културним благом

и системска небрига државе о здрављу грађана се види и у болницама и у домовима здравља. Страшно је понижавајуће, а посебно за људе који се нађу у тој ситуацији, да се путем СМС порука и преко хуманитарних организација обезбеђују средства за лечење. С друге стране, позитивна страна ове тужне приче је што видимо да у друштву ипак и даље постоји саосећање и солидарност, а док има солидарности, има и неке наде.

Систем који ради само за привилеговане и који не препознаје „несврстаног“ појединца је можда највећи проблем друштва данас. Ваш нови филм „Отац“, на ком тренутно радите, бави се човеком коме одузимају све. Да ли је немоћ заправо највећи страх који живимо?

Неправда према обичном човеку је типична за ово време. Ми смо изашли из система који није био

Иако те земље више нема, моје унутрашње осећање и даље јесте југословенско

најправеднији, али је ипак имао одређени степен социјалне једнакости - бесплатно образовање и лечење... Прешли смо онда у неки други систем, који није профункционисао како треба и налазимо се у раскораку у ком су људи са маргине друштва одбачени и они највише трпе. Уместо друштва једнакости, дошло је до раслојавања и постали смо друштво подељено на богате и сиромашне. Средњег сталежа готово и да нема, а његово одсуство јесте карактеристика сиромашног друштва.

Рекли сте да је филм „Терет“, о коме су многи имали мишљење и пре него што су га видели, који је приказан у оквиру Фестивала ауторског филма један од најважнијих филмова који је снимљен код нас у последњих десет година. Зашто је он тако важан?

Филм „Терет“ је важан јер се бави темом суочавања с прошлошћу, а пре свега, јер је урађен на један естетски, префињен и поетски начин. Уметност нема значај ако се бави политиком онако само „песницом у лице“, а без поетске истине. „Терет“, као и сваки филм, носи једну сопствену истину, не улазећи у то да ли је све у неком филму тачно или не, ово остварење има уметничку истину.

Шта као председник Савета Фестивала ауторског филма, можете да нам кажете о сврси ауторског филма и какви су његови домети у смислу преиспитивања друштвених догми?

Фестивал ауторског филма је настао 1994. године као резултат потребе да се извучемо из мрака и изолације у којој смо живели и са намером да понуди неке друге и другачије садржаје. Он је заправо настао као наследник онога што је ФЕСТ некада био. Ауторски филм

се профилисао у последњих двадесет година, као филм у коме није најважнији комерцијални успех, него друштвени и уметнички ангажман. Ауторски филм се подржава и у свету и у Европи, зато што има одговорност према друштву, води дијалог са друштвом, има улогу преиспитивања друштва и због тога се може сматрати културним благом.

Сто година је од настанка прве Југославије, а 50 од великих студентских протеста. Шта смо научили за првих сто, а шта је тековина других педесет?

Оба догађаја су за мене јако важна. Пре свега, ја сам рођен у Југославији, у југословенској породици и то је нешто са чим са одрастао и што

је део мог идентитета. Иако те земље више нема, моје унутрашње осећање и даље јесте југословенско. И није то ствар носталгије, него ствар одрастања и идентитета. Што се тиче '68. године, увек сам романтизовао те протесте, а поготово '90-их, када су студентски протести почели код нас. Привлачио ме је дух тих протеста, иако бројни критичари тврде да они нису ништа променили, променио се свет јер је од тада постало јасно да и млади људи могу гласно да кажу шта мисле. После '68. свет је постао другачији, уметност и култура су постали другачији, филм је постао другачији, почела је сексуална револуција... Говор Стеве Жигона, који је рецитовао Робеспјера испред Ректората можда није суштински

▶ Ни у једној од земаља бивше Југославије није дошло до истинског преиспитивања историјске улоге сваке од држава у свему што се на овим просторима дешавало

променио ништа, али је оставио траг и подсећање нас увек на борбу за живот у слободнијем свету.

Како је могуће да и даље постоје

▶ Београд је један врло отворен град, отворенији и од нас који у њему живимо

Људи који су спремни да забране изложбе или филмове? Шта нам то говори о статусу уметности и културе данас у Србији?

Мени то баш није јасно, јер ја мислим да уметност баш нема толику моћ да врши политички утицај. Претпостављам да се ту ради о инцидентима, проишавшим из глупости власти и система. Зна се да су за власт медији много важнији од уметности. Мени није јасно шта се десило са снимањем филма „Мезимица“, како је и зашто обустављено снимање, којим је страдао само мој колега, који је изгубио право да сними филм новцем који је добио и који је заслужио. То је ружна епизода и мрља у раду Филмског центра Србије.

Ако смо сагласни са тим да је капитализам ушао у терминалну фазу, онда бисмо требали да промишљамо о дану после. У филму који је прошле године био хит на Фестивалу ауторског филма „Друга страна свега“, Миле Туралић у једном делу се говори да ми и након 2000. године нисмо знали шта ћемо сами са собом. Данас, заробљени у локалне конфликте којима се хране политички лидери, ми као друштво мало или нимало промишљамо о будућности. Да ли нас глобална криза демократије и недостатак великих политичких идеја приближава статусу корпоративне колоније или ћемо се суочити са анархијом на балкански начин?

Чини ми се да је Грамши то лепо рекао – овом систему се ближи крај, а не знамо шта долази после тога. Глобално, корпоративни капитализам постоји и влада већ тридесет година. Код нас је, наравно, као и све, дошао касније. Оно што јесте одлика данашњег времена је да државе више немају власт над својим територијама, него то имају корпорације. То је захватило и нас, као природну колонију, па смо сад постали корпоративна колонија. Узнемирујуће је то што смо можда имали шансу да не будемо баш толика колонија и да креирамо неки свој културни и економски идентитет, али то се нажалост није догодило. Капитализам се

регресивно мења и креће се ка феудализму, који је постављен на корпоративним основама. Најбоље ово о чему говоримо илуструје чињеница да председник једне државе отвара Икеу, онда је све јасно!

Филм „Друга страна свега“ је изванредан, а Мила је даровита и паметна редитељка, јер је успела кроз интимни приказ да исприча једну историјску причу на суптилан начин, бавећи се својом породицом. Уверен сам да је то један од најбољих филмова насталих у Србији у последњих десетак година.

Агресија, прво вербална, а онда и физичка, постала је доминантан стил у дијалогу. Против ње се многи буне, али је мало њих спремно да је у случају нужде не употребе. Како у таквим околностима остати пристојан и концентрисан на оно што је ваш посао?

Огромна свеprisутна агресија је проузрокована немаштином и незадовољством људи. Верујем да се ту највише ради о едукацији и васпитању деце. Као родитељ, знам колика је моја одговорност да своје дете научим да буде нормалан и пристојан човек. Велики је изазов објаснити деци како да држе до себе, али да се дистанцирају од насиља и агресије, да буду достојанствени и да поштују све око себе, јер из неразумевања различитости настаје агресија.

Станујете на општини Стари град, шта наш крај значи за Вас?

Доселио сам се на Дорћол са Новог Београда и врло брзо га јако заволео, због симбиозе различитих утицаја, који се укрштају на раскрсници четири пута. Дорћол је најкосмополитскији део Београда у коме све постоји. Развија се у правцу који

 Један сам од пет милиона јер не волим када нас политика и политичари потцењују и када мисле да смо глупи, зато што то нисмо

Твитови и серије

Убрзање у животу које тражи да будемо способни да све што имамо кажемо у форми твита, као да је обезбедило победу серија над филмом. Како ви видите тај обрачун?

Брзина живота је довела до тога да су нам потребне кратке и брзе информације. Добра страна друштвених мрежа је што су, за разлику од медија, слободне и што су постале место на ком се ми информисамо, када и колико желимо. Телевизије и новине нестају. Са друге стране, то са серијама је занимљиво, јер имају форму романа и испуњавају потребу људи да се дуже време везују за одређене ликове и јунаке које воле и да их прате.

се мени много свиђа, живот овде је врло жив, са много туриста и странаца... Цео Београд је страшно жив, трпи разне утицаје, људи стално долазе и одлазе... али Београд је велики као град јер ко год да дође, не може да промени онај његов прави дух. Београд је један врло отворен град, отворенији и од нас који у њему живимо.

Шта би сте пожелели читаоцима за Нову годину?

Пожеleo бих им да воле свој град и да воле свој крај, да буду локалпатриоте које гаје и пружају нешто својој улици и свом кварту.

Да ли сте и ви један од пет милиона и зашто?

Јесам, јесам. Увек сам био на страни људи који се буне, који траже више и боље. Зашто? Зато што не живимо у отвореном друштву у коме постоји довољно слобода. Пре свега мислим на слободу изражавања и слободу медија. Борим се против једноумља, што би рекли „нека цвета хиљаду цветова“, јер тако друштво постаје богатије. Један сам од пет милиона јер не волим када нас политика и политичари потцењују и када мисле да смо глупи, зато што то нисмо.

РАЗГОВАРАЛА: НЕВЕНКА ГРОЗДАНОВИЋ

▶ СТАМБЕНА ЗАЈЕДНИЦА ХИЛАНДАРСКЕ 24 МОДЕРНИЗОВАЛА ЗГРАДУ

КОМШИЈСКИ ДОГОВОР КУЋУ И Л

Старограђани троспратнице у Хиландарској 24 могу да се похвале да је њихова зграда након 80 година од изградње добила лифт!

То је уједно и круна вишегодишњег рада и упорности енергичне управнице стамбене заједнице др Драгице Вујадиновић, професорке Правног факултета, и њеног заменика Дмитра Половине, привредника у пензији, на обнови некад запуштене зграде и жеље да од ње направе пријатно место за живот, примерен Старом граду и веку у коме живимо.

Одлучни

Уградњом лифта, грађевинским радовима, кречењем улаза, фарбањем ограде степеништа и опремањем улаза за сензорском осветлом, новим поштанским сандучићима и сликама заокружили су процес обнове зграде који су темељно започели пре више година.

„Када смо донели одлуку да уградимо лифт, прво смо обишли тридесетак староградских зграда са лифтовима, да видимо како то изгледа. Одлучили смо, када већ радимо

Ⓢ Енергични и упорни: Драгица Вујадиновић и Дмитар Половина око две године се бавили процедурама и самом уградњом лифта

захтеван посао, да лифт мора да буде функционалан, безбедан и пре свега да се уклапа у естетику и ентеријер старе градње из 1934. године”, кажу наши саговорници.

Дуго су су планирали све детаље. Прво су разговарали са комшијама, да констатују ко је све вољан да учествује.

„Нас осморо са виших спратова, којима је био потребан, договорили смо да финансирамо уградњу лифта. Кренули смо у формалне процедуре и прво смо се обратили нашој општини, која је одмах изашла у сусрет и пружила сву неопходну стручну помоћ, у овом пионирском послу, бројних законских процедура“, каже Драгица Вујадиновић.

Подршка је важна

Председник општине и начелник Управе су након састанка задужили, кажу наши саговорници „стручну и сјајну младу особу из Одељења за грађевинске послове“ која је све време била на услузи и у дневној комуникацији са њима, било мобилним телефоном или мејловима.

„Испоставило се да смо први у „он-лајн“ процедури за добијање грађевинске дозволе. Сви смо учили „у ходу“. Цео процес је трајао две

” „Тренутно се граде три лифта у нашем крају. Свима смо на услузи да пренесемо наша искуства и да их упутимо у процедуру”

Дмитар Половина

године, а радови на уградњи лифта и обнови улаза око годину дана”, истиче управница зграде у Хиландарској 24.

Током радова дошло је до промена закона па су скупштину станара морали да пререгиструју у стамбену заједницу, да бирају управника и да мењају документацију и печате.

Општина им је, наглашавају, пуно помогла, а велику стручну помоћ имали су и од надзора, наравно, блиских пријатеља инг. грађевине Миодрага Јанковића и машинског инг. Жарка Бајића, као и од изузетно професионалних фирми, извођача радова.

Одржавање

Нови лифт је хидрауличан, није бучан, а његова уградња захтевала је

Ⓢ Естетски је феноменално уклопљен, као да је одувек ту!

ЛИФТ ГРАДИ

додатне радове на окну степеништа и баџи на последњем спрату. Конструкција има шесторо врата, по једна на сваком спрату и у подруму зграде. Носивост лифта је 3 особе, укупно 225 килограма, и поседује двогодишњу гаранцију.

„Естетски је феноменално уклопљен, као да је одувек ту”, не крије своје задовољство управница зграде, а колега Половина додаје да су одмах договорили да га користе две особе и да се не превозе тешке ствари.

Лифт је коштао укупно 46 хиљада евра, многи ће рећи да је то много новца у време свеопште беспарице.

„Наравно, може да буде и јефтинији, у просеку око 30 хиљада евра, али је овде у питању био квалитет и поштовање естетике зграде. Ми нисмо богати људи, сви живимо од плата и пензија, многи су подигли кредит. Нас осморо смо сада власници лифта, а свако ко је учествовао добио је магнетни кључ за његову употребу“, кажу наши саговорници.

Када се све завршило нису успели „ни поштено да прославе, нити су имали времена да свечано отворе нови лифт”, констатују са осмехом.

„Одмах смо кренули у прибављање употребне дозволе, а процедура је, што је добро, јер шалу на страну, лифт је превозно средство које мора да буде безбедно и да се редовно одржава, компликованија од добијања грађевинске дозволе”, каже заменик управнице стамбене заједнице.

Пример кошијама

Уградња лифта је заокружила процес обнове зграде започет пре више година.

„Захваљујући урађеном, Дмитар и ја смо од комшија постали прави пријатељи. У захтевном послу са много труда, енергије и воље једноставно смо се допуњавали, једно другом били подршка. То је јако важно. Кад други виде да сте одлучни, енергични, да пред проблемима не поустајете, кад виде коначан резултат

Ⓢ Носивост лифта је 225кг, а комшије су се договориле да га не користе више од две особе, као и да се не превозе тешке ствари

” „Свим суграђанима који хоће да крену нашим стопама препоручујемо да се прво обрате општини“

Драгица Вујадиновић

- постајемо добре комшије спремне да заједно одржавамо оно што се тешком муком урадило да би нам квалитет живота био бољи”, поручује професорка Вујадиновић и додаје да лифт треба редовно одржавати, а то без пара не може.

„Ту имамо мало проблема, али се надамо да ћемо их договорно решити! Увек неке можете одузети таг, за сада то не желимо јер комшијски договор лифт и кућу гради!“ поручује управница зграде.

Наши саговорници су након овог искуства поносни на све што је урађено. Посебно јер се прочуло за уградњу лифта.

„Комшије из краја долазе да се распитају. Тренутно се граде три лифта у нашем крају. Свима смо на услузи да пренесемо наша искуства и да их упутимо у процедуру”, каже Дмитар Половина.

На крају разговора наши домаћини констатују да се испоставило да је велика је срећа да су били први који су „он-лајн“ аплицирали за грађевинску дозволу, јер су постали модел како се поштује ова захтевна процедура.

„Свим комшијама који хоће да крену нашим стопама препоручујемо да се прво обрате општини, која им је на услузи, професионално и стручно, као у нашем примеру“, закључује професорка и управница ове зграде др Драгица Вујадиновић.

ДАРКО МИШИЋ

СТАРОГРАДСКЕ „МИМОЗЕ“ ИЗ ЦЕТИЊСКЕ УЛИЦЕ

Староградске „Мимозе +“: Смиљана Станковић, Радмила Симић, Јоланка Рац и Весна Михаљинић

Међугенерациска солидарност

„Мимоза Плус“ је новоосновано удружење грађана на Старом граду. Необичног имена, аутентично је староградско јер преко 90 одсто чланства, овог, по стажу младог удружења чине наши суграђани, пензионери у зрелим годинама, којима се сваким даном прикључује све више младих, претежно студената. „Мимоза +“ има преко 50 чланова. Састају се четвртком, од 18 до 21 час, у Цетињској 32, у просторијама које им је обезбедила општина Стари град.

Староградске „Мимозе“ настале су пре четири године када је Смиљана Станковић дошла на идеју да путем вибер групе окупи Старограђане који су се упознали на општинским излетима. Прво су се зближиле наше саговорнице Смиљана и Весна Михаљинић, да би им се придружиле Јоланка Рац и Радмила Симић. Дружења су се наставила након излета, вибер група се све више ширила, састајалишта су постала мала, па су се обратиле општини.

„Неизмерну захвалност дугујемо председнику Марку Бастаћу. Препознао је нашу искреност, енергију и солидарност и понудио на коришћење простор у Цетињској. Наша виртуелна група је за пет минута постала стварност - Удружење Мимоза Плус“, истиче Смиљана.

Излетничка познанства су прерасла у заједнички активизам и квалитетнији живот који краси међугенерациска солидарност, хуманост, помоћ, едукација и радост дружења. Простор им је омогућио да организују корисне трибине које чланове информису о законским променама, правима

на социјану заштиту и важним здравственим темама. Чланство их не пропушта, као ни дружења, позоришне представе, излете и забаве „како би се старији суграђани више дружили, а мање самовали“.

„У зрелим годинама, по пензионисању, често остајемо сами, након развода или смрти брачног друга, кад деца оду својим путем“, прича Весна, задужена за културу, и каже да се већина вршњака суочена са непростојно малим пензијама одриче културе и забаве, да се затварају у себе и своја „четири зида“. Зато сарађују са Атељеом 212, УК „Влада Дивљан“, Бе-

„Мимоза +“: Од дружења на општинским излетима до удружења грађана

оградским и Југословенским драмским позориштем који им донирају бесплатне карте.

„У случају болести, ту смо да помогнемо и повратимо животну енергију, што је верујте, у тим ситуацијама немерљива подршка“, прича Радмила Симић, задужена за здравство, која има само похвале за сарадњу са лекарима ДЗ „Стари град“ са којима се реализују разговори о лечењу, за старије, важном сегменту свакодневног живота.

Удружење многе „транзиционе непознанице“ решава захваљујући програму „Информиши се и помози себи“.

„Како су се закони променили важно је да то знамо. Адвокатска

канцеларија „Готовац“ нам даје правне савете - о уговорима о доживотном издржавању, како се прави тестамент, уговор о поклону или подели имовине након развода, о правима на социјалну заштиту - са туђом негом и помоћи, негом од стране трећег лица или услугама домова за старе“, наглашава председница „Мимоза +“.

Јоланка Рац, задужена за туризам, каже да ће се излети наставити на пролеће, а у међувремену, у сусрет празницима, биће више заједничких вечери и забаве.

„Пре тога се на спортском дану дружимо са „Дорћолијадом“, јер смо отворени за сарадњу са свим удружењима“.

Након разговора са предузимљивим руководством констатујемо да су „Мимозе +“ солидарне, хумане, дружељубиве, културне, веселе и надасве - шармантне!

„Путем вибер групе свакодневно комуницирамо, а веселим јутарњим порукама додатно нам свима улепшавамо дан“, поручиле су и пожелеле Старограђанима успешну и срећну Нову 2019. годину. **ДАРКО МИШИЋ**

ПОСТАНИ „МИМОЗА +“

Четвртком, од 18 до 21 сат,
Цетињска 32

телефон: 060/4622247
или 063/8047766

Фејсбук станица www.facebook.com/mimozaplus

📧 НОВОГОДИШЊЕ ПИСМО ГРАДОНАЧЕЛНИКУ

Драги градоначелнице, замениче не баш много драгог заменика градоначелника, Нема Вас нигде, као да сте у земљу пропали, што и није чудно, јер је Београд постао велико градилиште и још веће археолошко налазиште где сви трагају за Вама као градоначелником. Сви Вас траже – од археолога до грађана који су Вас гласали на изборима јер су одувек желели да им град води неки ћутљиви доктор урологије из Тиршове који воли председника више од урологије.

Пола Београда је раскопано па верујем да Вам уопште није било тешко да пропаднете у земљу. И мени се неколико пута дешавало да шетајући градом пропаднем, али сам оданде брзо излазио јер није имао ко да ме мења.

Ви очигледно имате среће јер знате ко ће да Вас мења, зато се он и зове заменик градоначелника Београда, има чак и емисију на Студију Б која се зове „Питајте заменика градоначелника“, иако на Студију Б нема емисије „Питајте право градоначелника, који није заменик“. Вероватно те емисије нема јер ни ови са Студија Б не могу да Вас нађу, пошто, јелте, ко да сте у земљу пропали.

Највише пута сам у земљу пропao док сам пролазио оних 96 корака дела улице Страхињића Бана, од Француске до Скадарске, који реконструишете толико дуго као да градите пругу Шамац – Сарајево. Ипак, та чувена пруга дужине 240 километара са девет тунела и 17 мостова изграђена је од 1. априла до 15. новембра 1947. године, а ви 70 година касније 100 метара једне улице не можете да завршите четири месеца.

За реконструкцију Трга републике Вам треба 420 дана, иако је, рецимо за то време у Њујорку изграђен Емпaјер стејт билдинг још пре 90 година. Па онај тајкун Ђилас је успео да Булевар краља Александра - од Вука до Малог Мокрог Луга - реконструише за 180 дана, колико Вашем заменику у просеку треба само да би испричао колико ће дуго трајати реконструкција у емисији „Питајте заменика градоначелника“.

Зато Вам предлажем да што пре промените своје агрегатно стање „ко

Београд на кока коли

Пише: Драгољуб Дража Петровић

да је у земљу пропao“, јер оде Београд у три лепе урологије ако ствари препустите Вашем заменику, који уме да балансира по рупама (а и странкама), па он није у земљу пропao иако је стално на терену, а кад

„**Да Вам не причам о оној новогодишњој расвети која је тако укусно изабрана да Београд светли ко куплерај у поноћ. Да Вас обавестим, ако због пропадања у земљу нисте учили: до сада Ваш заменик није осветлио једино градска гробља, али ме ни то не би чудило, с обзиром на то да ова власт којој припадате баштини светлу традицију гробарства. Јер Библија странке коју сте подржали на градским изборима почиње са: „На почетку беше гробар!“**

није на терену онда је на телевизији где изиграва Вашег овлашћеног каскадера.

Да Вам не причам о оној новогодишњој расвети која је тако укусно изабрана да Београд светли ко куплерај у поноћ. Да Вас обавестим, ако због пропадања у земљу нисте учили: до сада Ваш заменик није осветлио једино градска гробља, али ме ни то не би чудило, с обзиром на то да ова власт којој припадате баштини светлу традицију гробарства. Јер Библија странке коју сте подржали на градским изборима почиње са: „На почетку беше гробар!“ Међутим, чак ни то што беше на почетку није утицало да се до'ватите лопате макар када пада снег. Умало нисмо пропали кроз снег до центра Лапоније ако смо хтели да шетамо Београдом док падају пахуље.

Лопате се 'ватате само у тренуцима кад Ваш овлашћени заменик за отварање, давање изјава и Кеер Light, почне да полаже камен темељац неког пројекта који је толико интересант да је у њему једино фасцинантно што траје ко изградња Емпaјер стејт билдинга, мада личи само на врата од истог грађевинског објекта.

Ево једно новогодишње питање: зашто градска власт не сними и спот за коку колу још у октобру, који би се рецимо звао Београд на кока коли? На пример, можете да снимите спот где је Деда Мраз са фантомком, па онда снимите спот где се Деда Мраз купа у фонтани на Славији пуној кока коле и полива пепси колом.

Ту би се показало да између кока коле и градоначелника Београда постоји извесна сличност. Како нико не зна ко је тачно градоначелник Београда мада сви мисле да је заменик, тако нико не зна који је тачан рецепт за коку колу. Сарајевски „надреалисти“ су тврдили да је рецепт за кока колу загорели карамел и кисела вода. То се помеша и имаш кока-колу. А тајни рецепт за градоначелника Београда је један загорели демократа и један уролог с увек киселом фацом који увек делује као да изговара историјску реченицу: „Откуд ја овде?“

Срећна Вам Нова година, у нади да ће Вас археолози у 2019. већ негде ископати. Недостајете нам много!

С нежна вејавица, хладноћа, лапавица и неочишене улице нису спречиле да се 15. децембра одржи други масовни „Протест против крвавих кошуља“ овај пут под слоганом „Да се пребројимо“.

На платоу испред Филозофског и током шетње до седишта председника Србије, Народне скупштине и зграде РТС-а, окупило се између 20 и 25 хиљада шетача што је значајно више него седам дана пре тога. Пиштаљке, обележје протеста од 90-тих до данас, поново су у моди. Неки их ваде из ормара, а млађи купују нове спремајући се за следећу суботу.

Стари град - оаза слободе

Грађански протести, предвођени јавним личностима и лидерима опозиције, без страначких обележја, мотивисани су бруталним батинањем једног од челника опозиције Борка Стефановића и двојице његових колега у Крушевцу.

Крвавим главама и кошуљама претходиле су забрана Кораксових и Петричићевих карикатура „од стране уплашене директорке библиотеке“ у Лазаревцу, кафкијанска вишемесечна хајка режима на глумца Сергеја Трифуновића, те напади на оно мало преосталих, слободних медија и убиство Оливера Ивановића.

То су биле „капи које су прелиле чашу пуну горчине“ и покренуле грађане и опозиционаре да заједно подигну свој глас против - насиља, страха, немилосрдног уништавања институција, обесмишљавања слободних избора, људских права и гажења медијских слобода. Бахата власт не хаје за закон и све више личи на макијавелистичког владарца.

У општини Стари град, „последњој оази слободе“ у Београду, 22. и 28. новембра одржани су протесни скупови – изложба забрањених карикатура Коракса и Петричића и трибина „Стоп крвавим кошуљама“, на којима су говорили књижевница Вида Огњеновић, драмски писац Сениша Ковачевић, глумци Тихомир Станић и Сергеј Трифуновић, списатељица Биљана Лукић, социолошкиња Весна

ВИДИМО С

Пешић, књижевници Филип Давид и Гојко Божовић, професор Ратко Божовић, редитељ Горан Марковић, новинари Милан Ђулибрк, Драгољуб Дража Петровић, Оља Бећковић, Даница Вученић, Љубодраг Стојадиновић... Била је то предигра за шетњу.

На улице

Да је „враг однео шалу“ и да срљамо у насиље, указала је **Вида Огњеновић** речима „да је уочи једног политичког скупа извршен покушај убиства“, и да је она до јуче веровала да је слободна грађанка ове земље!

„Све је потекло из нашег парламента – арене лавова који ричу и уједају на све стране, а једини задатак им је да опозицију онемогуће да ишта каже. Ми немамо скупштину,

нама управља и влада само један човек“, оценила је књижевница и упозорила да „чланови његове партије речи из парламента сада спроведу у дело“.

Професор др **Ратко Божовић** каже да „није веровао да ће се поновити 90-те, након петооктобарских промена“.

„Канцер је овладао читавим социјалним простором. Угушено је јавно мњење и критичка јавност. Овде је „мртво море“, на делу је Домановић, негативна утопија, Орвел! Грађанству које препознаје шта се дешава, морају да се прикључе млади и студенти јер без њих нема промене. Где нема слободе нема ни истине“, нагласио је угледни професор у пензији.

ЕУ СУБОТУ

Протести су потврдили његову оцену, као и речи **Сергеја Трифуновића**, глумца који није пристао на улогу српског Јозефа К. у режимском „Процесу“, када је у крцатој општинској сали, праћен громогласним аплаузом, изговорио: „Ја немам више шта да вам причам, драги пријатељи. Ништа вам друго не могу рећи осим – на улице!“

Против диктатуре

Социолози кажу да се улични протести по правилу јављају као одговор на „систематско политичко насиље“, али то није једини разлог. Масовни протести често, сматра Срећко Михаиловић, произилазе из материјалне беде, осиромашења, губитка друштвеног положаја, „јер у

социолошком смислу долази до де-класирања читавих друштвених група, као код нас нестајање средње класе“.

Подсетимо се протеста „Против диктатуре“ прошле године и против изградње „Београда на води“ и ноћног, фантомског рушења у Савамали. Иако су бучно почели, на тренутке окупивши импозантни број

” **Вида Огњеновић:**
Насиље је потекло из нашег парламента – арене лавова који ричу и уједају на све стране

учесника, аналитичари кажу да су се угасили захваљујући нејасној организацији и циљевима, као и пренаглашеном одбијању организатора да у својим редовима виде представнике опозиционих странака. Протести против изградње „Београда на води“ су утихнули јер организатори нису били у стању да се самостално одупру репресији режима.

Демонстрације на којима се избегавају политичке странке управо су оно што власти прижељкују. Каква год да је опозиција, искуство је протеста из деведесетих, само уједињена или удружена са револтираним и одлучним грађанима представља опасност аутократском режиму.

Бивши председник Србије **Борис Тадић**, на изложби забрањених карикатура, за наш лист је нагласио да праве промене у друштву нема без политичких странака.

„Наравно, сви могу да допринесу променама у друштву. Изузетно је важна подршка грађана, невладиних организација и удружења грађана, које окупљају људе добрих намера. Свако има своју улогу, посебно у сегменту друштва које странке не покривају. Али без политичких странака које су свесне значаја и неопходности промена, и које треба да активирају чланство и своју организацију, нема праве промене“ рекао је Тадић.

„Импотентном владару диже се народ“

Искуство деведесетих „година које су појели скакавци“ – од 9. марта 91, студентских демонстрација 92, демонстрација јуна 93, најпознатијих студентских протеста 1996/7, 98, до петооктобарских двехиљадите, каже да су најуспешнији они у којима су заједно учествовали грађани, студенти, синдикати, невладине организације, угледне јавне личности и опозиција – политичке странке уједињене око јединствене платформе и јасних захтева.

Најдуготрајнији, грађански и студентски, протести десили су се 1996/97. године. Предвођени „Коалицијом Заједно“ трајали су 88 дана, док су студенти издржали чак 117 дана. Подршку опозицији, посебно

студентима, дали су готово сви не-режимски интелектуалци, од Добрице Ђосића до Миладина Животића, оснивача Београдског круга. Познати су по ненасилном отпору, одговору на бруталност полиције и извржавању руглу режима хумором и сатиром. „Импотентном владару диже се народ“, „И плавуше су укапирале“ пароле су са протеста запамћеног по шетњама, пиштаљкама и ударању у шерпе током дневника РТС-а, и перформансима испред полицијских кордона. Символ протеста је остао транспарент „Београд је свет“, на челу колоне демонстраната.

Ненад Константиновић био је потпредседник Главног одбора овог протеста, а од 1997. до 1998. потпредседник Студентског парламента, потом оснивач и председник Управног одбора ОТПОР-а.

„Протест је успешно завршен јер су испуњени сви јасни и прецизно формулисани захтеви, у суштини политички: смена тадашњег ректора Универзитета, оснивање Студентског парламента на слободним изборима којима је угашен прорежимски Савез студента, а власт је признала изборне резултате на локалним изборима. Уласком у општине опозиција је добила и слободне медије, што је у том тренутку био огроман успех“, констатује Константиновић.

„Већ 98, коалиција у којој су били многи који су и данас на власти, доносе законе којима укидају аутономију Универзитета и слободу медија. Уследили су „Универзитетски протест студената“ који прерастају у Покрет Студената Србије. Поново се повезују вође протеста 96/7“, прича Неца, а студенти се политички одређују и захтевају јединство опозиционих партија. Показало се,

„Нажалост после 18 година вратили смо се на почетак, а све што је у међувремену изграђено, а изграђено је много, сада је срушено“, Ненад Константиновић

Ненад Константиновић, Отпораш

добитна комбинација. Језгро младих који су се познавали, из Београда, Ниша, Крагујевца и Новог Сада, оснива Отпор са другачијим приступом борби против режима.

Те људе је красила солидарност, како међу студентима, а још од раније и међу професорима, од времена када су били избацивани са факултета.

„Наглашавам солидарност јер она недостаје у Србији, посебно међу синдикатима, и зато никада нисмо успели да организујемо генерални штрајк“, објашњава Константиновић и додаје да је Отпор активности представљао у слободним медијима, којих је било више него данас. Поменимо Нашу Борбу, Глас јавности, Данас, Радио Индекс, РТВ Студио Б и Б92.

Протести 1996/97. сматрају се почетком краја Милошевића, до кога је дошло 5. октобра 2000. године.

Готов је

„Плишана српска револуција“, са ове историјске дистанце, била је и остала симбол синергије деценијског отпора и промена коју је грађанска, пристојна, слободна и демократска Србија пружала крвавом распаду земље, изолацији и аутократском режиму у одбрани елементарног права на нормалан живот.

Петооктобарски догађаји су врхунац, јер Слоба није признавао резултате избора. Сва бахатост и сила режима збисана је када су поданици победили страх и постали слободни грађани. Шта год данас мислили,

о надама и изневереним очекивањима, 5. октобар је симбол промена и опомена аутократима „да се не играју ватром“ јер „ничија није горела до зоре“. Општи утисак је да актуелна власт данас спроводи слатку освету претварајући га у јефтину „кич изложбу покрадених скупштинских слика и фотеља!“

„Нажалост после 18 година вратили смо се на почетак, а све што је у међувремену изграђено, а изграђено је много, сада је срушено“, закључује Константиновић и подсећа да смо у периоду од 2000. до 2012. имали слободне и фер изборе, равноправне медијске услове за све политичке такмаце и мирну и цивилизовану примо-предају власти.

„Та тековина је поништена. Немамо фер и слободне изборе већ бруталну крађу, нема слободне јавне речи и мишљења, медији су потпуно затворени, а у Народној скупштини је онемогућено је да се чује опозиционо и другачије мишљење“, наглашава наш саговорник и додаје да иако су времена другачија и ситуација политички није иста, нажалост, почиње да личи на време Милошевића.

Барбара „The Singing Bot“

Све наше протесте обележиле су личности, било јавне или обични грађани, и препознатљиви симболи. Девети март Драгана Милојевић-Срдић, пркосећи воденом топу, Теразијски парламент, као наставак демонстрација и студентског протеста, памтимо по Леки - Браниславу

Лечићу и Жарку Јокановићу, Студентске протесте 92. по обраћању студента-проректора Драгана Ђиласа Милошевићу, 96/7 по „Београд је свет”, глумца Љубивоја Тадића као конферансијеа протеста коалиције „Заједно”, а Пети октобар по песници „Отпора”, слогану „Готов је” и „Багристи Цоу”.

Да ли ће Сергеј Трифуновић бити личност по којој ћемо памтити децембарске протесте 2018. или је то можда млада Барбара? Неумесно их је поредити, али пропагандни извештај новинарке Студија Б Барбаре Животић, у најбољој традицији Милошевићеве „ТВ Бастиље”(РТС-а), наишао је на општу осуду колега и новинарских удружења. На њено извештавање духовито се осврнуо музичар Милан Станковић - SevдахBABY, који је делове укључења у тв програм усемпловао у песму „Barbara, The Singing Bot”.

Енергија побуне, која се закотрљала као грудва снега, можда прерасте у лавину. Видеће се којих размера. Судаћи по расположењу присутних на снежном протесту, не фали одлучности, истрајности и „београдског, врцавог духа”, увек спремног за шалу, посебно кад је најтеже.

Многи су рекли да их је највише изнервирао коментар председника Вучића да нема намеру да испуни ниједан од захтева демонстраната „па макар их се окупило и пет милиона”.

„Ова изјава је превршила меру, као и његово бројање демонстраната по квадратном метру. Нек се угледа на Макрона”, изјавила је шарматна Старограђанка, алудирајући на пету

” Све наше протесте обележиле су личности, било јавне или обични грађани, и препознатљиви симболи. Да ли ће Сергеј Трифуновић бити личност по којој ћемо памтити децембарске протесте 2018. или је то можда млада Барбара?

недељу протеста „жутих прслука” у Француској, о којима се у нашим медијима бруји више него о београдским шетњама.

„Ако на улици буде милион грађана нема те власти која неће испунити захтеве”, коментарише, кроз осмех, некадашњи отпораш Неца Константиновић и додаје да се бунт дешава и да грађани реагују на укидање права и слобода.

Сурова реалност

За разлику од првог, 15. децембра се окупило више младих, што су поздравили присутни „шетачи из деведестих”. Нажалост изјава студента ПМФ-а, Нађе и Укија, који нису ни у једној странци, осликава сурову реалност у којој живимо: „У Србији нема будућности! Млади пакују кофере и одлазе. Зато протестујемо и окупићемо се у све већем броју, видећете!

„Ово је тек почетак, протести су пре свега у функцији нормализације живота. Овај режим укинуо је ту нормалност и увео нас у неки ружичасти паралелни универзум у коме нас сваки дан лажу. Нећу у томе да живим, хоћу да живим као сви нормални људи, хоћу да имам право да слободно бирам. У оваквој Србији то није могуће и зато протестујем. И наставићу да шетам док се медији које сви плаћамо не отворе за оне са другачијим мишљењем, док се не раскине спрега између батинаша, полиције и ових који су засели на власт и који слушају и верују једино свом председнику који је и изјавама поводом ових протеста доказао да није мој председник“ каже Ирена, једна од девојака која је носила транспарент на челу колоне и додаје „А када се изборимо за нормалност, онда треба да бирамо јер од нас зависи како ћемо да живимо”.

Док пишемо ове редове РТС саопштава да је СНС „убедљиво добила изборе у Лучанима, Кули, Кладову и Дољевцу” где су 16. децембра одржани локални избори који су били све, али не фер и демократски. Опозиција је учествовала само у Лучанима јер су само у тој општини били списани редовни избори. Из Савеза за Србију поручују да је највећа тековина ових избора Бела књига свих напредњачких изборних лоповлука и додају док се не испуне услови за нормалне изборе – нема више избора.

Видимо се и следеће суботе.

ДАРКО МИШИЋ

Ирена: „Учествујем у протесту јер ми је доста свега ненормалног”

🕒 ПОЛА ВЕКА „УЛИЦЕ ОТВОРЕНОГ СРЦА“

Вишедеценијска традиција окупљања Београђана првог дана нове године наставља се 1. јануара у централним прстоницима улицама. Македонска и Светогорска ће, као и сваки пут, од преподневних сати врвети од шетача, балона, шећерних пена, клоновских носића, веселих тонова праћених плесним корацима, топлих напитака и још топлијих осмеха којима ћемо једни другима пожелети све најбоље.

Представници Градске општине Стари град, Установе културе „Стари град“, Куће Ђуре Јакшића, Спортског центра „Милан Гале Мушкатиновић“, Канцеларије за младе, Волонтерског сервиса и Савета за екологију традиционално ће испред зграде општине, у Македонској 42, разговарати са пролазницима, делећи чај и новогодишње поклончиће. Резимираћемо претходну и планирати

нову годину, гибати се у ритму празничних мелодија и бити несребични у најлепшим жељама.

„Улицу отвореног срца“ је још 1969. године у договору са „Атељеом 212“ осмислио угледни угоститељ Мило Влаховић, који је тада био директор легендарне „Српске кафане“. Касније се у организацију манифестације укључила општина Стари град, која је и данас уз Град Београд и Туристичку организацију Београда једна од домаћина омиљеног празничног догађаја многих Београђана.

И после педесет година, манифестација живи и траје, као једина или бар ретка која одржава традицију и добар дух нашег града. Тродневни дочек, концерти и ватромети, километарска клизалишта и санкалишта, милиони који одлазе на расвету и украсе, хонораре и јелке засенили су догађај

без ког Београђани већ пола века не могу да замисле почетак нове године. Трошкови празничних активности главног града крију се као змија ноге, али је сигурно да су из године у годину вишеструко увећани, а „Улица отвореног срца“ скромно чека да прођу скупии ватромети и још скупљи наступи домаћих и страних извођача, како би посетиоце подсетила на хуманост и како би се по ко зна који пут бројним акцијама за прикупљање помоћи дуж Светогорске улице скупила средства за одећу, обућу, књиге или храну најугроженијих малишана. Колико год апсурдно било да се само неколико сати пре почетка уличне манифестације у Светогорској, на само неколико стотина метара одатле дешавају концерти који Београђане коштају и по неколико десетина хиљада евра, а да се у „Улици“ онда од истих тих Београђана очекује да донирају новац, традиција „Улице отвореног срца“ и њен хуманитарни карактер су нешто што се не доводи у питање.

Бићемо ту и овог 1. јануара и сваког следећег за бар још педесет година. И знамо да ћемо се срести. Чекамо вас!

🕒 **Тродневни дочек, концерти и ватромети, километарска клизалишта и санкалишта, милиони који одлазе на расвету и украсе, хонораре и јелке засенили су догађај без ког Београђани већ пола века не могу да замисле почетак нове године**

Ⓞ ДОКАЗИ О НЕИСТИНАМА КОЈЕ У ЈАВНОСТ ИЗНОСИ БИВШИ ДИРЕКТОР

СЛУЧАЈ ПЕТРОВИЋ В.Д. МИЛУТИНА

Већ неколико месеци на Старом граду, а протеклих недеља и у Београду тема од јавног значаја је Петровић в.д. Милутин. Тај статус дотични је себи приграбио операцијом „Барбароса“ усмереном на Установу културе „Стари град“. Као и у сваком рату, прво је страдала истина. Убио ју је Петровић в.д. Милутин лично. Злочин је припремио у мраку, консултујући се са својим саборцима, експертима за обмањивање јавности Крстић Небојшом званим Крло, Тасовац Иваном и Бакарећ Небојшом. Заједничко за овај трио фантастикус сем што су сви пријатељи Петровић в.д. Милутина је и да су апсолутно неоптерећени чињеницама.

Након дужих припрема, егзекуција је почела на омиљеној друштвеној мрежи Милутина в.д. Петровића са серијом неуротичних постова на чијој оригиналности му завиде и Минхаузен и Вучићевић Драган, а настављена је у појединим медијима који сматрају да у недавању простора другој страни да нешто каже нема ништа спорно. У свом победничком заносу, Милутин в.д. Петровић је одлучио да се представи и као Хармсов наследник. За оне који не знају, реч је о совјетском сатиричару који је

користио апсурдни стил и који је умро од глади у затвору у који га је Стаљинов режим често слао због његових ставова и дела. Самозваном Хармсу, Петровић в.д. Милутину, његови противници, људи који данас воде општину Стари град по аналогији су постали стаљинисти. Није баш ту све логично, пошто су управо ти људи из општине Стари град пре тачно годину дана сместили Петровић в.д. Милутина у директорску фотељу, а не у затвор. Али кога то још интересује. Милутина в.д. Петровића сигурно не. За редитеља калибра Петровић в.д. Милутина био је ово идеалан мизансцен за монетизацију свих везица и веза које иду негде тамо према Немањиној 11. То је адреса на којој као ради особа која се издаје за председнику Владе, Брнабић Ана по професији менаџерка.

У недостатку бољих аргумената, мислим да није згорег да подсетимо све вас које ова тема интересује на чињенице.

„Смењен сам“, завапио је Милутин в.д. Петровић. **Ово је ЛАЖ бр 1.**

Истина је да је дотичном господину истекао мандат на који је изабран. У том мандату био је у обавези да реши свој радно-правни статус, што није

учинио, па би наставак ангажмана био против закона.

Докази доступни у званичним документима Одељења за скупштинске послове ГО Стари град.

„Општина ми се свети јер сам ухватио једног од запослених у лоповлуку и шаље ми писма у стаљинистичком маниру“, каже Петровић в.д. Милутин.

Ово је ЛАЖ бр. 2.

Истина је да је Петровић в.д. Милутин дао отказ једном од запослених због кршења радне дисциплине, али о лоповлуку није обавестио надлежне органе, нити поднео било какву пријаву. Општина Стари град је у складу са својим овлашћењима покренула на суду поступак против тог запосленог. У општини Стари град не баве се писањем писама, већ службеном комуникацијом која подразумева и допис којим се Петровићу сугерисало да утврди све чињенице и провери да ли је било још неких злоупотреба осим оне везане за отпуштеног радика установе културе. Петровић в.д. Милутин је одбио да спроведе тај поступак. Општина Стари град је спровела тај поступак и утврдила да није било злоупотреба у трошењу буџетских средстава од стране актуелно запослених у УК „Стари град“.

Докази за ове тврдње су кривична пријава против запосленог на чија непочинства је указао Петровић в.д. Милутин и комплетан извештај о раду УК „Стари град“. Заинтересовани могу добити на увид ова документа у просторијама ГО Стари град.

„Хоћу да откријем ко је права, а ко лажна опозиција“, рече Милутин в.д. Петровић. **Ово је ЛАЖ бр 3.**

Истина је да су Петровић в.д. Милутина на Скупштини општине подржали одборници СНС-а.

Доказ су записник и снимак са гласања који се налазе у општинској архиви.

Лаж је наравно и да је Милутин в.д. Петровић забринут за запослене, баш као што је лаж и да је било кога обавестио да му не пада на памет да стави у мировање радни однос на другом радном месту. Лаж је и да нас је обавестио како ће да снима серију... Али није дотичном господину замерити. Он је кренуо у рат, а у рату, већ знамо прво страда истина. Шта треба да буде крајњи циљ овог блиц-крига можемо само да нагађамо. Пројекат ФИЛМУС, који је Петровић в.д. Милутин укинуо даном када је престао да буде директор, доказ је покушаја приватизације УК „Стари град“. Избацивање „Рефлектор театра“ доказ је неразумевања за оне који праве ангажоване културне садржаје. Идеје да се промене имена биоскопу Драган Николић као и клавиру-холу Арсен Дедић доказ су недостатка бриге за све што је ова установа културе радила у годинама пре Петровић в.д. Милутина. Одсуство свести о потреби подршке забрањеној изложби карикатура Петричића и Коракса кроз проналажење термина да се иста одржи у установи културе или кроз покушај да се у сарадњу са оснивачем – општином Стари град пронађе алтернатива, доказ је недостатка рефлекса за дешавања у друштву које би директор установе културе Стари град морао да има. Ако овоме додамо и непристојно велики број интервенција људи који су блиски владајућем режиму или су његов део, онда бисмо могли да закључимо да је Петровић в.д. Милутин само још један напредни тројанац. За то међутим немамо конкретне доказе, за разлику од оних које смо изнели и који без сумње потврђују да је дотични господин обичан лажов.

Б.М.

РАЗГОВОР СА ВУКОМ САЛЕТОВИЋЕМ, НОВИМ ДИРЕКТОРОМ СТАРОГРАДСКИ, ГРАД

Установа културе „Стари град“ има новог директора. Вук Салетовић, глумац, инспиратор и организатор више културних хабова од којих је најважнији „Барака“ од пре неколико недеља преузео је ту дужност.

Вуче, откуда Ви, осведочени *underground* културни радник у Установи културе чији је оснивач општина Стари град?

Све се десило некако брзо и спонтано. Ја сам и раније сарађивао са људима који данас воде општину Стари град и моја искуства су била баш ОК. Онда смо се чули, они су ме питали да ли сам заинтересован да будем директор ех-Пароброда. Нисам знао одмах шта да мислим о томе. Пре свега, морам да нагласим да ја поштујем све што данас УК „Стари град“ представља. Људи који су радили у тој референтној установи су је поставили на културној мапи са садржајима који заслужују дужну пажњу. Такође ми је пријало то што су се сетили мене, јер је то још један доказ да све што сам радио и није остало непримећено. Поред тих позитивних емоција ипак, и то признајем, било је и резерве јер се ради то о установи културе чији власник је практично општина. Нисам имао таква искуства, а генерално људи из бранше су резервисани према таквим комбинацијама. Многи су, наиме, имали нека трауматична искуства. Али у разговору сам добио чврста уверавања да установа културе треба да буде то – установа културе и да неће бити мешања у њен рад уз наставак добре праксе по којој се нешто око 6% од укупног

општинског буџета усмерава у ту културну институцију. Ја сам онда изнео свој план, нека размишљања и све смо се врло брзо договорили

Шта је заправо Ваш план?

Мој план се заснива на потреби усмеравања свих расположивих ресурса у креирање културних садржаја, затим на неопходности да се у пост-дигиталној ери „конзумација“ тог садржаја олакша, те да се обезбеде што бољи услови за ствараоце којима је УК „Стари град“ место рада. У том смислу, неопходно је да се умрежимо са осталим културним институцијама сличног карактера у региону и шире, те да и тако обезбедимо лакшу проходност ка европским и светским културним фондовима које треба да употребимо за модернизацију инфраструктуре саме установе културе.

ОК, то је план, али шта је крајњи циљ?

Крајњи циљ је да направимо садржаје који ће бити толико атрактивни, да ћемо се кретати у правцу стварања самоодрживе установе културе.

Како ћете концепирати те програме у условима политичког лудила које живимо?

Сад је тренутак у ком морам да кажем да ја нисам део било које политичке организације. Заиста сматрам да је аполитичност један од предслова искреног стваралаштва. Посебно данас када живимо у ери коју је Фукојама дефинисао као крај историје. Да појасним, за мене аполитичност не значи слепило, већ значи да ни УК „Стари град“ ни ја нећемо бити у служби било које политичке опције. Али бунт, онај искрени културни бунт, дубоко укореван у

Установа културе „Стари град“ ће бити сигурна кућа за све оне којима се, из ма ког разлога, забрањује да мисле или стварају

ОПШТИНСКЕ УСТАНОВЕ КУЛТУРЕ

ГРАЂАНСКИ КУЛТУРНИ БУНТ

◀ Вук Салетовић, нови човек на челу општинске установе културе

грађанској свести биће покретач ангажованих програма који имају амбицију да мењају свет око нас.

Мењати свет из општинске установе културе звучи мало претенциозно...?

Ја вам кажем да није. Све промене у култури, у друштву и животу долазе одоздо. Не можете ви више да очекујете да ће се за промене залагати институције које су део система који културу и уметност посматра као индустрију. То је суштински погрешно и зато одговор јесте у малим, локалним културним хабовима који мисле глобално и имају потенцијал да се умреже са онима који размишљају слично, ма где да се налазе. То је својеврсна културна (ре)еволуција која, убеђен сам у то, долази. При томе, ми овде морамо бити свесни наше дубоке повезаности са нашим коренима који су и у асфалту, али и у калдрми која је испод њега. То значи да Установа културе „Стари

град“ треба да промовише вредности које су од овог простора направиле не само крај у коме се живи, ради и функционише, већ и својеврсну филозофију живота. А то су отвореност, толеранција, али и јасан став према свему што нас окружује.

Да пробам сада ја себе да мало преформулишем, уместо претенциозно, рекао бих да је ово прилично амбициозно конципиран правац развоја локалне установе културе који сте представили у условима све веће цензуре и све чешћих непристојних флертова уметника и оних делова режима који их употребљавају или злоупотребљавају...

Сада ми дође да цитирам Тирнанића и да вам кажем да се не слажем са питањем. Шалим се, наравно али у тој шали желим да нагласим неколико ствари. Прво, ја нисам преузео установу културе, ја сам дошао да са људима који су ту установу створили

🕒 УК „Стари град“ треба да промовише вредности које су од овог простора направиле не само крај у коме се живи, ради и функционише већ и својеврсну филозофију живота. А то су отвореност, толеранција али и јасан став према свему што нас окружује

наставим да радим и да заједно покушамо да рад те установе додатно унапредимо. Затим, сматрам да је било каква генерализација лоша, па и ова када говорите о људима из културног миљеа које неко употребљава и/или злоупотребљава. Даље, мислим да већина људи из мог света, из света културе држи до личног интегритета и да је деценијама уназад из тих разлога трпела. На крају крајева, све је ствар личне одлуке, са којом ви онда морате да се носите. А читав пројекат јесте амбициозан. Моја супруга ће вам рећи да ја сањам, а ја на то кажем да нема успеха без великих снова. У том контексту и сада да вам директно одговорим, Установа културе „Стари град“ ће бити сигурна кућа за све оне којима се, из ма ког разлога, забрањује да мисле или стварају, овде код нас ће за све те људе и њихова дела бити места. Јер овде нема забрана.

И за крај, Ваша новогодишња порука?

Срећна Нова година, видимо се на старом месту у вашој и нашој установи културе!

РАЗГОВАРАО: БРАНКО МИЉУШ

► КУЛТУРНИ ЦЕНТАР „БАРАКА“

„ОНЕОБИЧАВАЊЕ“ КУЛТУРНОГ ПРОГРАМА И У 2019.

Културни центар „Барака“ успешно завршава 2018. годину изложбом малих формата street art уметника који су и обележили предходну сезону.

Различни мурал који је у склопу радионица уличне уметности у КЦ „Барака“ осликао полазник Саша Милић, налази се у дворишту општине Стари град у ком се једном месечно, током целе године смењују радови полазника ове врло популарне школе Културног центра „Барака“.

„У 2019. години настављамо са „онеобичавањем“ културног програма“, кажу у „Бараци“ за новогодишње издање Информатора општине Стари град.

Планиран је велики број изложби

домаћих уметника, као и аутора из региона, студентски филмски фестивал кратког метра, представе независних позоришних трупа, радионице из области филма, трибина, концерата и наравно, сваке среде, Поучни биоскоп Црног зуба, када за посетиоце „Бараке“ филмове бира и о њима разговара чувени Која из „Дисциплине кичме“.

„Желимо срећну и успешну Нову годину свим ствараоцима, колегама, сарадницима и публици“, поручују из Културног центра „Барака“.

TI SI MI
POTREBAN

DA PREŽIVIM

♥
5757

Cena SMS poruke je
100 RSD

podrživot

fondacija za pomoć najmlađima

► ПРЕЛАЗ ИЗ СТАРЕ У НОВУ ГОДИНУ У КОМБАНК ДВОРАНИ

ПРАЗНИЧНА ЧАРОЛИЈА, ПА ТОПЛА КОМЕДИЈА ЗА ХЛАДНЕ ЗИМСКЕ ДАНЕ

У години коју испраћамо, ре-новирани Дом синдиката за-сијао је новим сјајем, а новоуређене сале Комбанк Дворане пунили су различити до-гађаји, од концерата и предста-ва, преко најновијих филмских пројекција, до наступа стенд ап ко-мичара. Најпосећенији догађаји у последњем месецу 2018. годи-не били су концерти Ђорђа Бала-шевића и Горана Карана, предста-ве „Хотел 88“ и „Крчко Орашчић“, наступи радијског водитеља Дарка Митровића и екипе из „Државног посла“.

Под слоганом „Новогодишња ча-ролија“ 15. децембра почео је праз-нични програм Комбанк Дворане, која је током последњих месеци по-стала незаобилазно место на мапи културно-забавних дешавања прес-тонице.

Клинце и клинцезе, као и њихо-ве родитеље до 30. децембра очекује незаборавно путовање у свет праз-ничне магије. Своју машту, мали-шани и тинејџери развијају уз најно-вије филмске анимиране авантуре:

„Гринч“, „Астерикс: Тајна магич-ног напитка“, „Петар Пан и књи-га о Недођији“, „Спајдермен: Нови свет“, „Бела и Себастијан 3: Најбољи пријатељи“.

Новогодишњу чаролију употпуња-ва и Деда Мраз који у свом мини селу спремно дочекује најмлађе који желе да се сликају са њим, на његовом трону, заједно са маскота-ма из анимираних дечијих филмова

„Алвин“, „Минионс“ и „Панда“.

Шармантна и топла романтич-на комедија „Џулијет“ стиже по-четком следеће године у биоскоп Комбанк Дворане

Прича прати Ени, једноставну де-војку заглављену у дугогодишњој вези са Данканом, који је опседнут рокером Такером Кроуом. Усидре-на у малом успаваном граду у Бри-танији, Ени покушава да се избо-ри са досадним дечком, монотоним послом и компликованом сестром. Она не одустаје од својих снова, и временом схвата да ако жели да нешто промени, мораће да преуз-ме ствар у своје руке. Када Данка-нов идол Такер Кроу после 25 годи-на објави акустични демо, живот ће му се драстично променити. Баш као и Енин.

Глумачку екипу чине Ethan Hawke, Rose Byrne и Chris O'Dowd, а редитељ филма је Jesse Peretz, по-знат по филмовима „About a Boy“, и „High fidelity“.

Филм је рађен по истоименом ро-ману Ника Хорнбија, и представља комичну причу о другим шансама.

Романтична комедија „Џулијет“ стиже у биоскопе 10. јануара 2019. године, таман на време да нас уг-реје у зимским данима.

KOMBANK DVORANA

NOVOGODIŠNJA ČAROLIJA

15 - 30. DECEMBAR

NOVOGODIŠNJE PREDSTAVE

Zvornik KRČKO ORAŠEĆ

PORODIČNI FILMOVI | DRUŽENJE SA DEDA MRAZOM

VIŠE INFORMACIJA MOŽETE PRONAĆI NA SAJTU
www.kombankdvorana.rs

„Право на бесплатну правну помоћ у општини Стари град имају грађани који се налазе у тешкој материјалној ситуацији, пензионери са ниским примањима, корисници социјалних давања и дечијег додатка, избегла лица, ратни и војни инвалиди, али то нам и није толико важно, јер у сусрет излазимо свима који нам се обрете“, каже Божидар Вулић, шеф Одсека за опште послове у општини Стари град.

Правни савети које грађани могу да добију у општини Стари град, преваходно се односе на помоћ у састављању поднесака, али не и на заступање пред надлежним судовима. За бесплатно заступање грађана који се налазе на рубу егзистенције на суду чека се ступање на снагу Закона о бесплатној правној помоћи, чији је Предлог у септембру усвојила Народна скупштина Републике Србије. То ће довести и до оснивања Регистра бесплатне правне помоћи у који ће моћи да се укључе, осим правних служби локалних самоуправа, и адвокатске канцеларије и невладине организације.

„Ми, међутим, још увек не знамо каква ће бити улога општине као јединице Града Београда у процесу бесплатног заступања грађана пред судовима. До тада ћемо наставити да радимо као и до сада, а то је квалитетан систем пружања правне помоћи, схваћен као темељно људско право засновано на Уставу Србије и Европској конвенцији о људским правима“, објашњава Божидар Вулић.

Општинску канцеларију за бесплатну правну помоћ месечно посети између осамдесет и сто грађана, а број корисника се из месеца у месец

Информације о правној помоћи

Канцеларија бесплатне правне помоћи у општини Стари град ради од 8 до 16 часова, Македонска 42, трећи спрат, број собе 49. Иако се термини не заказују унапред, посеће се могу најавити и телефоном на 3220-721, локал 269.

▶ БЕСПЛАТНА СТРУЧНА ПОМОЋ

ПРАВНИ САВЕТИ ЗА Ц

Услуге правне помоћи у општини Стари град су бесплатне. Грађани ове услуге углавном користе за писање поднесака, састављање тужбе за развод брака, накнаду штете и за остваривање личних и имовинских права.

◀ Божидар Вулић:
„Развили смо квалитетан систем пружања правне помоћи, схваћен као темељно људско право“

повећава. Савети који се могу добити обухватају скоро све правне области, а највише грађана се обрати за састављање захтева за развод брака, за остваривање личних и имовинских права, жалбе које доноси Фонд за пензијско и инвалидско осигурање и тужбе за накнаду штете.

Решавање спорова без суда

Међутим, како би што мањи број предмета завршио пред судовима на чије се пресуде чека и по неколико година, општина Стари град организоваће едукацију грађана о медијацији - посредовању као једном од могућих начина алтернативног решавања спорова ван суда.

„Улога медијатора или посредника је помоћ странама у сукобу да препознају сопствене интересе и потребе и разумеју интересе и потребе друге стране. Важно је схватити значај медијације, јер он у односу на судски поступак пружа многе

▶ **Поступак медијације је далеко краћи и јефтинији од судског поступка**

▶ **Општинску канцеларију за бесплатну правну помоћ месечно посети између осамдесет и сто грађана, а број корисника се из месеца у месец повећава.**

предности као што су приватност, неформалност, хитност и економичност поступка“, каже адвокат Тамара Велицки, која наглашава да је поступак медијације далеко краћи и јефтинији од судског поступка и да је због тога веома важно информисати грађане о томе.

Медијација започиње потписивањем Споразума о приступању медијацији, али закон каже да свака страна има могућност одустанка од посредовања. Када се преговори прогласе успешним, а они се могу одвијати на различите начине, у заједничким или одвојеним сесијама, закључује се споразум који је по својој природи вансудско поравнање и представља извршну исправу.

ЈЕЛЕНА ЗИМОЊИЋ

ОБЕЛЕЖЕН МЕЂУНАРОДНИ ДАН ВОЛОНТЕРА

НА УСЛУЗИ СТАРОГРАЂАНИМА

Волонтери Старог града, окупљени у Волонтерском сервису општине Стари град, обележили су 5. децембра Светски дан волонтера. То је била прилика да се највреднијим члановима овог општинског сервиса уруче карте за биоскоп и улазнице за базен, као знак захвалности што своје слободно време користе како би помогли суграђанима, а они су позвали и друге комшије да им се придруже у волонтерском раду порукама „Очисти двориште, твоје је!“, „Помози комшији, не окрећи главу“,

Помози некоме, заради поштовање

Заинтересовани Старограђани, који желе да се прикључе Волонтерском сервису општине Стари град могу то учинити доласком у Контакт центар који се налази у приземљу зграде општине у Македонској 42, сваког радног дана између 8 и 16 часова. Додатне информације о раду волонтера могу се добити позивом на број телефона 330-0-509.

„Засади биљку, нико други неће“...

Волонтери Наташа Удовичић и Немања Швабић неколико пута недељно обилазе старије суграђане, којима је потребна помоћ око одласка у набавку, на терапију или до апотеке. Понекад само сврате да их поздраве и однесу им дневне новине. Сагласни су обоје, да им овакав посао не пада тешко, поготово када виде изразе захвалности комшија којима понесу неколико кеса са пијаце или их допрате до базена.

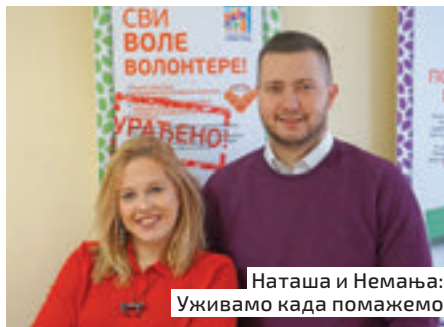
„Развили смо однос са корисницима услуга Волонтерског сервиса, а како су то махом старији људи, велико ми је задовољство да проћаскам с њима, јер ме увек науче некој новој животној лекцији“, каже Наташа, а Немања прича како је недавно поправио ролетну у стану једне

пензионерке, као и да увек радо учествује у акцијама чишћења дворишта и озелењавања наше општине.

„Очекујемо већи број позива Старограђана током зиме, када буде пао снег. Тада ћемо, заједно са екипом из Црвеног крста Стари град, чистити снег и посипати со испред зграда у којима живе старији људи“, каже Немања и позива све Старограђане који имају мало воље и исто толико слободног времена да се придруже Волонтерском сервису, јер је, како каже, помоћ увек добродошла.

Да волонтирање не подразумева само физикалисање, потврђују и два пројекта кроз које се едукују наши најстарији суграђани. Тако студенткиња катедре за шпански језик волонтерски држи часове овог страног језика, док чланови плесне групе „Swing'n'roll“ своје знање деле са пензионерима, које уче првим плесним корацима.

Волонтерски сервис општине Стари град основан је у новембру 2011. године и од тада је кроз њега прошло стотине волонтера. Кроз сарадњу са невладиним организацијама, Црвеним крстом и Канцеларијом за младе волонтери раде на унапређењу својих услуга.

Наташа и Немања:
Уживамо када помажемо

ЛИЧНОСТ ГОДИНЕ

Крај ће године. Године регресије, у којој су једнако „трампизам“, колико и „путизам“ посејали семе нелибералних демократија у којима царују популисти. Мантра о више државе у сваком сегменту живота као и идеја о унапређеном моделу националног суверенитета, коју заступају новокомпонована европска популистичка интернационала, под диригентском палицом Стивена Бенона, на Балкану су реинкарнирале идеју о потреби новог прекрајања граница по етничким принципима. О томе већ причају Вучић и Тачи, ту идеју на мала врата уводи хрватски Сабор, кроз Декларацију о положају Хрвата у БиХ, на то Додик гледа благонаклоно... Повампирени манекени национализма смешкају се са изразом лица „јесам ти рек'о“. Ништа из историје као да схватили нисмо.

„А тако је добро почело“ наслов је

феноменалне књиге Бранка Росића, који можемо да употребимо када се сетимо емоција са почетка овог века. Века који је Гутијерес назвао веком грађана. А грађана је све мање, нова реалност све нас гура у апгрејдоване националне торове. Топлије је ту у групи. Лакше је кад за сваку невољу кривца можеш наћи у оним другим. У времену пост-истине аргументи и нису важни, важно је јако викнути, важно је брутално твитовати, пресудно је имати ботовску војску која лажи претвара у истину, коју смо од милоште прозвали лажним вестима.

И зато уместо избора за личност године, у које нико више и не верује, желим да вас подсетим на два хероја овог доба. За мене су то само они људи који не одустају, који се боре не за себе, већ за идеале, принципе, боре се за друге.

Елин Ерсон, студенткиња и активисткиња из Шведске је прва особа

на коју желим да вас подсетим. Она је спречила депортацију азиланта из Авганистана и то тако што је и поред упозорења и наређења стјуарда, одбила да седне и чиме је онемогућила полетање авиона. Све то је преносила уживо у 15-минутном, на моменте врло емотивном, снимку на коме се види да јој се после неког времена придружују и други путници који такође устају и одбијају да седну на своја места. На крају Авганистанац није депортован, а када су га заједно са Елин тројица чланова обезбеђења извела из авиона, чуо се велики аплауз. Елин је претходно, када је сазнала да ће мушкарац који је требало да буде враћен у своју земљу бити на том лету, купила карту и укrcала се на лет Гетеборг-Истамбул. Све ово део је протеста против строге шведске политике по питању азиланата.

Друга особа на коју желим да вас

Елин Ерсон

подсетим је **Оливер Ивановић**. После бруталне медијске кампање, оптужби да је издајник, коју је оркестрирао сам државни врх, и паљења приватног аутомобила, господин Ивановић је убијен испред просторија своје странке 16. јануара 2018. године. До данас нису познати ни починиоци ни наручиоци овог политичког убиства. Непосредно пре убиства, Оливер Ивановић је рекао „мени су све урадили, још само нису пуцали на мене“. Људи из његовог непосредног окружења кажу да је био свестан опасности, свестан да га прате, али и непоколебљив и решен да остане у Косовској Митровици. Сматрао је да је заједнички живот могућ и заговарао „кипарски модел“ као решење за Косово и Метохију. Татјана Лазаревић, уредница портала „Косев“ тврди да данас по Косовској Митровици кружи легенда по којој се Оливер Ивановић са криминалцима и противницима нормалног живота бије са онога света.

Многе ствари у животу не можеш да бираш. Не можеш да бираш ни време у коме живиш, али

како живиш - то је само твој избор. О томе Чарлс Буковски каже „Ако ћеш да покушаш, иди до краја. То би могло да значи гладовати три или четири дана, или ћеш се смрзнати на клупи у парку. Могло би да значи ругање, исмевање, изолацију. Али ако ћеш да покушаш, иди до краја. Не постоји ниједно осећање као то.“ Док размишљате или гуглујете да сазнате још нешто о Елин Ерсон или о Оливеру Ивановићу, сетите се неправде која вас окружује и престаните да правите компромисе на које се онда, као, жалите ушускани у своје животе и сигурни да ће вас имагинарне ограде, сачињене од

” **Многе ствари у животу не можеш да бираш. Не можеш да бираш ни време у коме живиш али како живиш - то је само твој избор**

страха и апатије, сачувати од оних који куцају на комшијска врата. Долазе и на ваша, можда не данас. Али долазе.

И то је то, нема се шта додати ни о нама ни о херојима. Довољно је да размишљате о њима, о ономе шта су урадили и о начину њихове борбе, о њиховој жртви. И да размишљате о себи. Док „барбаризација“ друштва траје, док су за дисциплиновање грађана задужене Иване, Зеље, Дијане, Бате, Драгани значајно је да се присетимо речи Срђе Поповића, ректора Универзитета Сент Ендроз „Од Чеа до данас свет је подељен на оне који верују у вредност интеграције, једнакости, толеранције и правде, и оне који би да броје разлике, да гледају на све што је другачије од њих са страхом и подозрењем, да мрзе и да деле. Можда је данас више него икада важно да се у ту битку укључимо на правој страни“.

И зато видимо се у шетњи. Па да се пребројимо. Ако не знате, шетамо ту на Старом граду. Са ових улица и онако је увек све почињало.

БРАНКО МИЉУШ

Оливер Ивановић
(01.04.1953.-16.01.2018.)

📍 ЦВЕЋАРА „ART OF BLOSSOM“ У КРАЉА ПЕТРА 43

СПОЈ МОДЕРНОГ И ПРЕФИЊ

Дарија Бакиш Касалица једна је од ретких цвећара која од биљака успева да створи право уметничко дело. Технике аранжирања букета научила је од светски познатог цвећара и аранжера Ђорђа Варде, који већ неколико година живи и ради у Француској, а не постоји Београђанин који није знао за његову цвећару на углу Топличиног венца и Чубрине.

„**Р**ад са Ђорђем Вардом је био прекретница у мом животу. Посао сам добила само на основу тога што сам на првом разговору успела да саставим боје које су се њему допадале. Одмах је видео да сам особа на коју може да пренесе своје искуство и која ће у потпуности прихватити његов стил. Када је он отишао из Београда, а ја на трудничко боловање, доста сам размишљала да ли бих сама могла да држим цвећару која би наставила неки сличан

📍 Празници су увек повод за куповину цветних аранжмана

концепт који је Ђорђе Варда утемељио у Београду, а то је спој модерног и префињеног“, каже Дарија.

Пре свега букет

Цвећару „Art of Blossom“ у Краља Петра 43 Дарија је отворила пре непуне две године са тетком Горданом Гогом Грубјешић, ПР менаџерком, у Београду познатој по

манifestацији Ноћ рекламождера. Спој Даријиног истанчаног осећаја за више од лепог и Гогиних менаџерских способности првобитно се огледао отварањем цвећаре у салонском стану на Дорћолу.

„Идеја је била да цвећара буде и простор где људи могу да седну, попију кафу, место где би они у договору са нама учествовали у креацији букета и других аранжмана од цвећа за све врсте прилика. То је много популарно у иностранству где се све више раде персонализовани букети, али у Београду, искрено, то није исплативо. Због тога смо биле принуђене да пронађемо класичан локал који има излог на улици, тако да смо фирми задале још један задатак - како себе учинити препознатљивим и издвојити се у мору цвећара које праве букете од две кале и три руже“, прича Дарија.

Уместо „извини“

У цвећари „Art of Blossom“ највише се раде букети од различитог цвећа и декорације, поготово од холандских ружа, али све су више у моди и цветни аранжмани у плишаним кутијама, где се могу убацили и различити поклонци, пиће, чоколаде или бомбоњере. Поручују се и аранжмани у комбинацији са тропским воћем, а

Говор ружа

У последњих тридесет година у Србији су руже најпродаванији цвет. Пошто се најчешће поклањају, причама о симболици њихових боја и броју у једном букету никад краја. Уколико су црвене симболишу страст и љубав, мада ређе могу означавати и захвалност и задовољство. Беле означавају чедност, искреност и безгрешност. Жуте руже, су с једне стране симбол веселја, а с друге захваљајући укоренености традиционалних веровања, неверства и љубоморе. Наранџасте су симбол жудње и опчињености, а пурпурне љубави на први поглед. Тамнољубичасте руже, делују ексцентрично и знак су жеље за посебношћу и издвајањем, док су плаве, због вештачког начина добијања њихове боје, симбол немогућег. Руже без трња, исто као и пурпурне руже могу означавати љубав на први поглед. Када жена поклања мушкарцу црвену ружу, ружа постаје симбол оданости.

БЕНОГ АРАНЖИРАЊА ЦВЕЋА

☉ Дарија је технике аранжирања букета научила од светски познатог цвећара и аранжера

иде се и до тога да се аранжери цвећа ангажују око украшавања торти. Како каже Дарија, у моду су се у великом стилу вратили и заборављени каранфили, којих данас има у свим бојама, па чак и у црној.

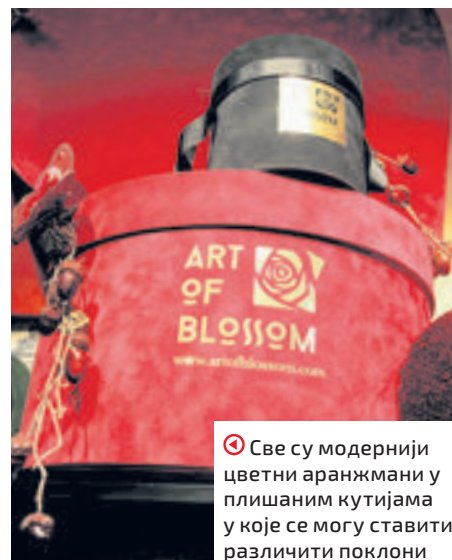
„За мене је карактеристично да никада ниједан букет нисам урадила по шаблону или поновила исту креацију. Данас има много цвећара, али идеја и креативности у овом нашем послу има мало. Београђани имају укуса, али је економска ситуација таква да се људи само за специјалне прилике одлучују да одвоје новац

☉ **Мушкарци се око жена више труде када треба да кажу „извини“, него када је освајају. Цвет остаје знак пажње када желите некога да освојите, задивите, извините се, захвалите**

за цвеће. Имамо доста поруџбина где људи купе један цвет, али се и у таквим ситуацијама трудимо да декорацијом поправимо мали буџет наших клијената.“

Осим специјалних прилика попут рођендана, слава и различитих прослава, цвеће се и даље купује као порука особи којој је намењено. Дарија у шали каже да се мушкарци око жена више труде када треба да кажу „извини“, него када је освајају.

„Цвет ће заувек остати знак пажње када желите некога да освојите, задивите, извините се, захвалите. То се још увек није изгубило као што су се неке друге ствари лепог понашања изгубиле. Бавећи се овим послом схватила сам колико људима недостаје време, тако да мушкарци све више користе услугу „Потрчка“ уместо да се спреме, дођу у цвећару и купе цвеће. Ова курирска служба велики је савезник савременог мушкарца. Међутим, мушкарци не схватају да би цвеће које поклањају доста требало да говори о њима. Они мисле да је поента да некога изненаде и то је то. Ипак цвеће говори више од речи, а то сам

☉ Све су модернији цветни аранжмани у плишаним кутијама у које се могу ставити различити поклони

видела на једној свадби где је младожења био Енглец. Нисам могла да верујем какав они имају однос према цвећу. Младожењу је више него младу интересовало све око украшавања, комбинација боја, цветних детаља. Он је заправо желео да све буде украшено у складу са његовим укусом и осећањима. У Русији се чак цвеће поклања мушкарцима, што је предивно!“

ЈЕЛЕНА ЗИМОЊИЋ

ОДЛОМАК ИЗ КЊИГЕ „КАЛДРМА И АСФАЛТ – УРБАНИЗАЦИЈА И ЕВРОПЕИЗАЦИЈА БЕОГРАДА

Једна од ретких области културе која је до Првог светског рата у Европи задржала свој елитни карактер била је класична музика. Све до друге половине 19. века било је мало градова који су могли да организују и издржавају професионални симфонијски оркестар и да му обезбеде одговарајућу концертну дворану. Први велики симфонијски оркестар који је настао у Европи била је Бечка филхармонија, формирана 1842. године. Још спорије је ишао процес изградње наменских концертних сала, па су ретки били европски градови који су имали таква места. Најчешће те сале и нису грађене општинским новцем, већ су настајале као завештања мецена.

Недовољан број професионалних, образованих музичара додатно је успоравао процес популаризације класичне музике у Београду. Музички живот значајно је почео оснивањем Београдског певачког друштва. Било је то 1853. године, када је Милан Миловук формирао друштво и истовремено, у његовом оквиру, школу за виолину и виолончело. Пре тога у град је долазио камерни вокални ансамбл „Панчевачког црквеног друштва“, као и други хорови из Аустро-Угарске. Двадесет година после Београдског певачког друштва, основано је „Типографско певачко друштво Јакшић“ (1847), затим „Певачко друштво Даворје“ (1875) и „Српско-јеврејско певачко друштво“ (1879). Важан датум у историји српске музике је 1881. година, када је основана „Певачка дружина Станковић“, док је „Академско певачко друштво Обилић“ основано 1884. године. До Првог светског рата основано је још 12 друштава која су била везана за поједине делове града, одређена радничка или друга удружења грађана. Та певачка друштва била су веома ангажована и била су главни носиоци музичког живота

КОНЦЕРТИ

Знак академског певачког друштва „Обилић“, 1901. године

Београда. Златно доба њиховог деловања управо су деведесете године 19. века када је нагло повећан број наступа. Тада почиње и време великих турнеја, од којих су најпознатије оне које је у своју историју записало Београдско певачко друштво: од Дубровника (1893), Пеште, Софије, Пловдива, Цариграда, до Русије и Немачке...

Од краја '80-их година почели су да се појављују концерти камерне музике. Камерни састави били су организовани најчешће само за једну прилику. Нешто дуже деловали су Први гудачки квартет (1889-1891) и Волонтерски гудачки квартет (1900-1903).

За укупни напредак музичког живота најзаслужнија су била два највећа градска оркестра – Војни и Позоришни,

који су деловали од краја шездесетих година 19. века. С протоком времена, њихови чланови били су све боље музички образовани, тако да је постало могуће извођење сложенијих музичких дела, чак и оних симфонијског карактера. Ипак, због финансијских разлога, није било решено питање сталног оркестарског кадра, тако да су музичари по потреби свирали у једном или другом оркестру, што је отежавало формирање сталног репертоара.

У нашој историји музике рачуна се да је први оркестарски концерт одржан 1890. године, када су изведени Веберов концерт за клавир и Мулдерова „Стакато-полка“ за глас и оркестар. Тек понеки концерти из деведесетих година одговарали су концепцији симфонијских концерата, а после 1905. године прикључиле су им се велике вокално-инструменталне композиције које су интерпретиране у организацији великих певачких друштава. Богатији музички живот наступио је, у првом реду, захваљујући двојци диригентата Драгутину Покорном и Станиславу Биничком који су са

Богатији музички живот наступио је, у првом реду, захваљујући двојци диригентата Драгутину Покорном и Станиславу Биничком који су са оркестром Народног позоришта и Београдским војним оркестром почели да раде на сталности и квалитету концертног живота престонице

„1890-1914“ ПРОФЕСОРКЕ ДУБРАВКЕ СТОЈАНОВИЋ

оркестром Народног позоришта и Београдским војним оркестром почели да раде на сталности и квалитету концертног живота престонице. Постепено, „Београд се концепцијом својих концертних програма приближавао европским музичким градовима изводећи дела стандардне симфонијске литературе на приредбама мешовитог карактера“. Извођени су концерти Вебера и Бетовена, увертире Росинија, Вердија и Сметане, Бетенове и Шубертове симфоније.

Сложенији музички програм омогућио је формирање Музике краљеве гарде, коју је 1904. основао неуморни Бинички. Он је допунио некадашњи Београдски војни оркестар музичарима који су били дорасли симфонијском програму, што је отворило врата увођењу богатијег програма. Посебну пажњу заслужују извођења Хајднових симфонија, Моцартових концерата и нарочито Бетенова Прва и Трећа симфонија. Заједничким снагама свих носилаца музичког живота у Београду, врхунац стваралаштва достигнут је у периоду од 1905. до 1912. године.

Поред европског класичног музичког репертоара, домаћи оркестри и певачка друштва изводили су и српску музику, било у комбинацији са страном или на посебним концертима. Захтеви за извођењима домаће музике долазили су од јавности, нарочито од Вечерњих новости, које су тражећи већу заступљеност српских музичких дела писале: „Ми Срби хоћемо све равноправно. Редак је дан да Срби у њеној престоници чују српски комад. Ми имамо наших производа, наших маршева и песама које не да су лепе за уво свакога, него су нам и тесно везане са историјом.“ О томе се водило рачуна тако да су, уз комаде европске класичне музике, извођена и дела као што су „Марш кнеза Лазара“, српске народне песме, „Марш у Македонију“, „Валцер краљице Драге“, „Смрт мајке Југовића“, као и дела Мокрањца, Јенка, Биничког и Маринковића.

Будући да специјализованих сала није било, концерти су се одржавали као и већина других културних манифестација, у кафанама. Најаве у дневној штампи говоре нам о томе да су се у улози домаћина јављали „Вајфертова пивара“, „Коларчева пивница“, „Руски цар“, „Касина“, хотел „Славија“, „Булевар“, „Хајдук Вељко“...

Како су пристизале европске моде у Београд, тако се и музички живот све више одвијао у пленеру, што је био један од кључних термина Бел епока. Највећи шик монденског живота последње деценије 19. и прве деценије 20. века било је изаћи напоље, па су то почели чинити сви – од сликара импресиониста до дечијих обданишта. Београд није одолео тој моди.

Калемегдан се од првих година које обухвата ова књига појављивао као место на коме су се одржавали не само променадни, већ и велики концерти. Од 1900. године можемо пратити новинске извештаје о великим добротворним забавама на Калемегдану. Током првих година упознавања са електричном енергијом, највећу атракцију чинило је осветљење парка које је намештано посебно за ту прилику, тако да се мање писало о програму, а више дочаравала атмосфера: „Калемегдан ће бити сав у пламену од величанственог осветљења. Ватромет што је наручен биће такође величанствен“. У новинским извештајима пише да се на оваквим концертима на отвореном продавало цвеће, бацале се конфете, а о великој посећености стоји да се „није могло проћи главним алејама Калемегдана“.

ГРАДСКА ОПШТИНА СТАРИ ГРАД

Македонска 42, Београд, телефон: 011/3220-721
www.starigrad.org.rs, e-mail: opstina@starigrad.org.rs
ПИБ: 102689765, матични број: 07027125
рачун буџета општине: 840-146640-06

Председник Градске општине

Марко Бастаћ
predsednik@starigrad.org.rs
3221-114 и 3227-016

Начелник Управе

Андреј Белингар
abelingar@starigrad.org.rs
3221-114

Председница Скупштине

Мила Поповић
mpopovic@starigrad.org
3222-626

Заменица председника

Невенка Грабеж
ngrabez@starigrad.org.rs
3221-114 и 3227-016

Заменик начелника Управе

Мило Ковачевић
milo.kovacevic@starigrad.org.rs
3225-791

Секретарка Скупштине

Ива Ћипранић
ipaic@starigrad.org.rs
3226-476

ЧЛАНОВИ ВЕЋА ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ:

Милан Церовач (mcerovac@starigrad.org.rs),
Драгутин Хаџи Бошковић (dboskovic@starigrad.org.rs),
Петар Бојовић (bojovic@starigrad.org.rs),
Андреја Миливојевић (a.milivojevic@starigrad.org.rs),
Александар Тодоровић (atodorovic@starigrad.org.rs),
Александар Новаковић (anovakovic@starigrad.org.rs),
Зоран Млађеновић (zmladjenovici@starigrad.org.rs)
Бранко Миљуш (bmiljus@starigrad.org.rs)
Телефони: 3222-626 и 3220-721/лок. 212

Контакт центар

785 2 999, Македонска 42,
приземље, соба 6

Одељење за буџет и финансије

3225-515; 3220-721/лок. 264

Биро за нађене ствари

3220-721/лок. 257

Одељење за имовинске, правне, стамбене и опште послове

3220-807, 3226-906, 3220-721/
лок. 262

Послови правне помоћи

3220-721/лок. 269

Одељење за грађевинске послове

3222-209, 3220-721/лок. 260

Одељење за комуналне послове и комуналну инспекцију

3227-104, 3220-721/лок. 380

Комунална инспекција

3225-512, 3220-721/лок. 279

Одељење за информационе технологије и е-управу

3225-916, 3220-721/лок. 266

Одељење за скупштинске послове, послове Већа и председника и Услужни центар

3300-653, 3220-721/лок.353

Служба за јавне набавке

3220-314, 3220-721/лок. 222

Одсек за људске ресурсе

3300-551

Правобранилаштво

3225-573

Одсек за локални економски развој, сарадњу са невладиним организацијама и међународну сарадњу и европске интеграције

3300-541

Служба за односе са јавношћу

3223-564

Канцеларија за младе

„Стари град“

Македонска 42, приземље,
канцеларија 6а, 3300-660,
kzmstarigrad@gmail.com

www.kzm.starigrad.org.rs

Волонтерски сервис

ГО Стари град
Македонска 42, приземље,
канцеларија 6а, 3300-509
volonterskiservis@starigrad.org.rs

Установа културе „Стари град“

Капетан Мишина 6а
414-21-63, www.ukparobrod.rs

Кућа Ђуре Јакшића
Скадарска 34, телефон 723-03-02
www.kucadjurejaksica.rs

ЈП СРПЦ „Милан Гале
Мушкатировић“
Тадеуша Кошћушка 63, 218-22-42
Гале инфо центар 381-81-15
infocentar@gale.rs, www.srcmngm.rs

Матичари – Секретаријат за управу Града

3220-721/лок. 276

Центар Министарства
одбране Стари град
Македонска 42, V спрат, соба 85а,
3300-675 и 3224-747

Секретаријат за финансије
града Београда, Стари град:
порез на имовину правних лица
3300-542

Порез на имовину физичких лица
3300-688

Пријава предузећа-комуналне
таксе и грађевинско земљиште
3300-693

Полицијска станица Стари град
Мајке Јевросиме 33, 3239-732

Дом здравља Стари град
Симиња 27

Инфо центар Дома здравља
Радним данима од 08:00 до 15:00
3215-600, 3215-700
Факс 3215-601, 3215-701

Друштво за бригу
о старим лицима
Добрачина 11, 2629-662

Удружење пензионера Стари град
Краља Петра 54, 3242-112

ДВД Стари град
Ђорђа Јовановића 11,
2623-476

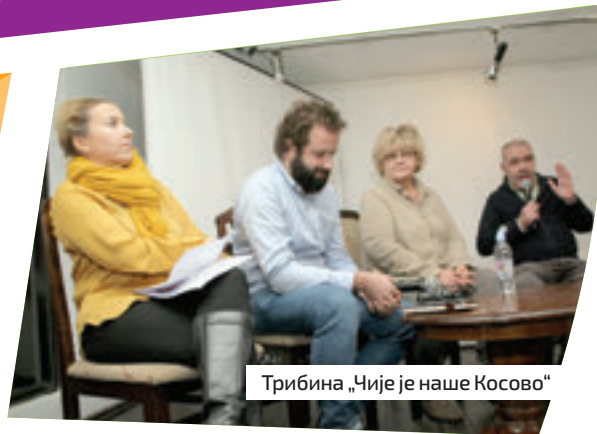
Пријатељи деце -
Дечиј савез општине
Хиландарска 7а, 3223-377,
063-222-141

Црвени крст Стари град
Студентски трг 18, 2628-882

Беоком – Служба за
комуникацију и координацију
односа са грађанима
0800/110011 и 30-90-007

Отварање изложбе карикатура Коракса и Петричића

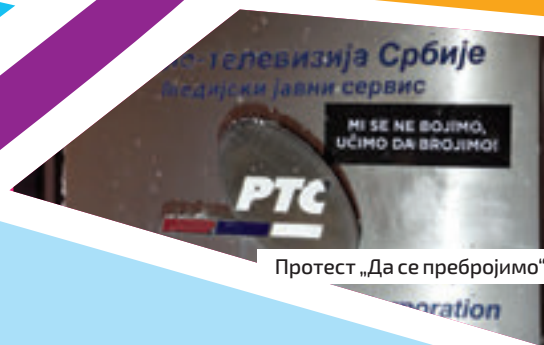
Трибина „Чије је наше Косово“

**Ово је срце Београда.
Ово је срце Србије.
Ово је Стари град.
Овде је све почело.
Овде увек све почиње
Тако је и овај пут.**

децембар 2018.

Трибина „Стоп крвавим кошуљама“

Протест „Да се пребројимо“

ГРАДСКА ОПШТИНА
СТАРИ ГРАД